Sfinţii cuvioşi Rafael şi Partenie de la Agapia veche, România

(21 iulie)

Astăzi pomenim pe Sfinţii cuvioşi Rafael (sec. XVI) şi Partenie (XVII) de la Agapia veche. Sfântul Rafael a avut o viaţă de sihastru, fiind un exemplu pentru vieţuitorii „Mănăstirii lui Agapie“. Şi Sfântul Partenie a sihăstrit în zonă, pe muntele Scaunele. Datorită rugăciunii şi povăţuirii sale blânde, mulţi călugări şi pustnici s-au mântuit, fiind învrednicit cu darurile tămăduirii şi scoaterii demonilor.

Index

Evanghelia şi Apostolul zilei 3

Acatistul Sfinţilor cuvioşi Rafael şi Partenie de la Agapia veche.....6

Imnografie 17
Sfinții Rafail și Partenie de la Agapia Veche - drumul spre sfințenie 20
Arhimandrit Ioanichie Bălan - Patericul românesc - Sfântul Partenie de la Agapia avea darul tămăduirii şi al izgonirii duhurilor necurate 22
Arhimandrit Ioanichie Bălan - Patericul românesc - Sfântul Rafail de la Agapia izgonea duhurile necurate, cunoştea gândurile oamenilor şi avea darul înainte-vederii 24
Arhid. Ștefan Sfarghie - Sinaxar - Sfinţii cuvioşi Rafael şi Partenie, de la Agapia veche; Sfinţii cuvioşi Simeon şi Ioan pustnicul 26
Sorin Ioniţe - Calendar Ortodox - Sfinţii cuvioşi Simeon și Ioan pustnicul; Sfântul proroc Iezechiel; †) Sfinţii cuvioşi Rafael și Partenie, de la Agapia veche 28
Sfântul cuvios Rafael de la Agapia veche 33
Sfântul cuvios Partenie de la Agapia veche 39
Sfântul cuvios Rafail de la Agapia veche 43
Pr. Adrian Singurov - Sfinţii cuvioşi români Rafael și Partenie, de la Agapia veche 46
Tudorel Rusu - Agapia Veche, locul de întâlnire cu Sfinții Rafail și Partenie pentru numeroși pelerini 50
Slujba Sfinților cuvioși Rafael și Partenie de la Agapia veche 57
Icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului „Axioniţa” de la Mănăstirea Agapia 59
Otilia Bălinişteanu - Bisericuţele din satul măicuţelor 61
Pr. Silviu Cluci - Mănăstirea Agapia 69
Schitul Agapia veche - una dintre cele mai vechi așezări monahale din Moldova 94
Mănăstirea Agapia Veche – icoane 104
Icoane 125

Evanghelia şi Apostolul zilei

Evanghelia

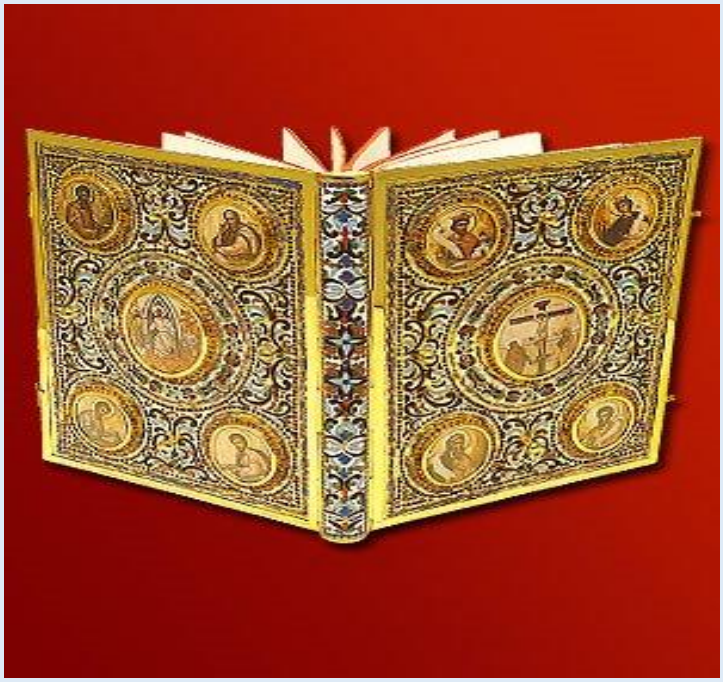

Ev. Matei 4, 25; 5, 1-12

25. Şi mulţimi multe mergeau după El, din Galileea, din Decapole, din Ierusalim, din Iudeea şi de dincolo de Iordan.
1. Văzând mulţimile, Iisus S-a suit în munte şi aşezându-se, ucenicii Lui au venit la El.
2. Şi deschizându-şi gura, îi învăţa zicând:

3. Fericiţi cei săraci cu duhul, că a lor este Împărăţia Cerurilor.
4. Fericiţi cei ce plâng, că aceia se vor mângâia.
5. Fericiţi cei blânzi, că aceia vor moşteni pământul.
6. Fericiţi cei ce flămânzesc şi însetează de dreptate, că aceia se vor sătura.
7. Fericiţi cei milostivi, că aceia se vor milui.
8. Fericiţi cei curaţi cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu.
9. Fericiţi făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema.
10. Fericiţi cei prigoniţi pentru dreptate, că a lor este Împărăţia Cerurilor.
11. Fericiţi veţi fi voi când vă vor ocărî şi vă vor prigoni şi vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră, minţind din pricina Mea.
12. Bucuraţi-vă şi veseliţi, că plata voastră multă este în ceruri, că aşa au prigonit pe proorocii cei dinainte de voi.

Apostol

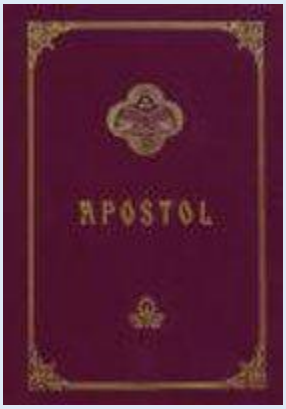

Epistola către Corinteni a Sfântului apostol Pavel

II Corinteni 9, 6-11

6. Aceasta însă zic: Cel ce seamănă cu zgârcenie, cu zgârcenie va şi secera, iar cel ce seamănă cu dărnicie, cu dărnicie va şi secera.
7. Fiecare să dea cum socoteşte cu inima sa, nu cu părere de rău sau de silă, căci Dumnezeu iubeşte pe cel care dă cu voie bună.
8. Şi Dumnezeu poate să înmulţească tot harul la voi, ca având totdeauna toată îndestularea în toate, să prisosiţi spre tot lucrul bun,
9. Precum este scris: "Împărţit-a, dat-a săracilor; dreptatea Lui rămâne în veac".
10. Iar Cel ce dă sămânţă semănătorului şi pâine spre mâncare, vă va da şi va înmulţi sămânţa voastră şi va face să crească roadele dreptăţii voastre,

11. Ca întru toate să vă îmbogăţiţi, spre toată dărnicia care aduce prin noi mulţumire lui Dumnezeu.

Acatistul Sfinţilor cuvioşi Rafael şi Partenie de la Agapia veche

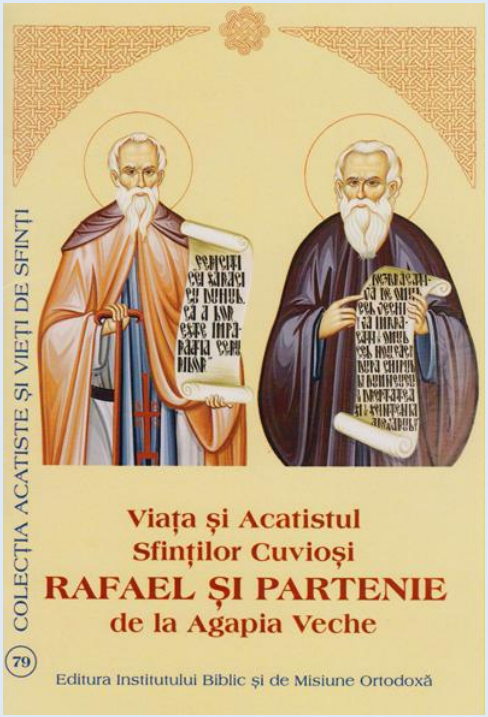

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;

Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul
Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al -, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu

adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Condacul 1

Cuvioșilor lui Hristos, care în munții Agapiei s-au nevoit și sfeșnice prea luminoase călugărilor au strălucit, cununi de laudă aducem în această zi de slăvită prăznuire, noi, care cu evlavie, îi cinstim zicând: ***Bucurați-vă, Sfinților cuvioși Rafail și Partenie!***

Icosul 1

Dumnezeiască râvnă pentru viața monahicească purtând în suflet, din tinerețe jugul cel bun al lui Hristos ai luat și calea părinților celor de demult ai urmat, pentru aceasta îți aducem laudă, zicând:
Bucură-te, tinerețe neîntinată;
Bucură-te, ocrotit al Arhanghelului Rafail;
Bucură-te, că îngerescul chip ai îmbrăcat;
Bucură-te, că de cele pământești te-ai lepădat;
Bucură-te, că pe poarta cea strâmtă în Împărăție ai intrat;
Bucură-te, că pe cărarea cea dreaptă ai umblat;
Bucură-te, că războiul cel nevăzut l-ai purtat;
Bucură-te, că râvnă pentru cele sfinte ai avut;
Bucură-te, că de începătorul răutății nu te-ai înfricoșat;
Bucură-te, că lupta cea bună ai luptat;
Bucură-te, cel ce cu armele Duhului Sfânt te-ai într-armat;
Bucură-te, Sfinte cuvioase Rafail, povățuitor al călugărilor!

Condacul al 2-lea

Despre petrecerea îngerească a cuvioșilor din Mănăstirea Sfântului Arhanghel Mihail ai auzit și toate cele deșarte ale lumii lepădând, ucenic stareţului Eufrosin te-ai făcut. Cu postul, cu privegherea și cu lacrimile, patimile trupului le-ai veștejit, cântând lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 2-lea

Ca un dumnezeiesc lucrător ți-ai sădit în inimă sfaturile pustnicilor, mintea având-o pavăză împotriva patimilor pierzătoare, și bărbătește luptându-te, în curăție ai viețuit și cu toată fapta bună te-ai îmbogățit, cuvioase Partenie. Pentru aceea, cinstire îți aducem, zicând:
Bucură-te, aspru nevoitor;
Bucură-te, podoaba călugărilor;
Bucură-te, lauda pustnicilor;
Bucură-te, pildă celor iubitori de ascultare;
Bucură-te, dascăl al înfrânării;
Bucură-te, adânc de smerenie;
Bucură-te, rugăciune într-aripată;
Bucură-te, apostol al răbdării;
Bucură-te, chip îmbunătățit;
Bucură-te, întărirea postitorilor;
Bucură-te, înger pământesc;
Bucură-te, om ceresc;
Bucură-te, Sfinte Partenie, lauda cuvioșilor!

Condacul al 3-lea

Mult te-ai minunat, cuvioase Rafail, de sfintele osteneli ale părinților. Că trupuri purtând, prin mari nevoințe, celor fără de trupuri s-au asemănat. Iar tu cu osârdie, pilda viețuirii lor urmând, lauzi pe Hristos, împreună cu ei cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 3-lea

Următor bătrânilor cuvioși ai fost, căci de la rânduiala strămoșească nu te-ai depărtat și prin asprimea vieții sihăstrești, cămară împodobită a lui Hristos te-ai arătat. Aceasta dorind și noi, cu evlavie te lăudăm zicând:
Bucură-te, următor al părinților pustiei;
Bucură-te, că dragoste curată ai dobândit;
Bucură-te, că nevoința ai învățat;
Bucură-te, dor de neîncetată rugăciune;
Bucură-te, cel ce ți-ai potolit setea din izvorul dreptei credințe;
Bucură-te, cel ce cu înfrânarea te-ai într-armat;
Bucură-te, cel ce dascălilor pustiei ai urmat;

Bucură-te, ucenic desăvârșit și duhovnic iscusit;
Bucură-te, cel ce cu bunătatea te-ai împodobit;
Bucură-te, împlinitorule al pravilei călugărești;
Bucură-te, chip al sfințeniei;
Bucură-te, Sfinte cuvioase Rafail, povățuitor al călugărilor!

Condacul al 4-lea

Sfinte cuvioase Partenie, ai vieţuit pe pământ în vremuri de cumplită încercare pentru țară, când de frica hoardelor păgâne, creștinii din cetăți și sate la sihaștrii din munți aflau scăpare. Acelora, cu dragoste și milostivire te-ai făcut alinare, iar lui Dumnezeu împreună cu ei ai cântat: ***Aliluia!***

Icosul al 4-lea

În adâncul codrilor, pentru iubirea de Dumnezeu, te-ai sălășluit și împreună cu sihaștrii ai petrecut, dorul de rugăciune în liniște pururi, în suflet purtând, pentru aceea noi, cei care suntem în vâltoarea ispitelor, cu evlavie îți cântăm:
Bucură-te, că de lume te-ai îndepărtat;
Bucură-te, că pentru Domnul te-ai însingurat;
Bucură-te, luminător minților întunecate;
Bucură-te, risipitor al gândurilor necurate;
Bucură-te, că pe toți oamenii i-ai iubit;
Bucură-te, liman al celor prigoniți;
Bucură-te, mângâietor al celor întristați;
Bucură-te, grabnic ajutător;
Bucură-te, fierbinte rugător;
Bucură-te, blând povățuitor;
Bucură-te, întărirea celor suferinzi;
Bucură-te, că tuturor te-ai arătat milostiv;
Bucură-te, Sfinte cuvioase Partenie, lauda cuvioșilor!

Condacul al 5-lea

Mlădiță aleasă a neamului tău cel iubitor de liniște, ai râvnit viața cea fericită a pustnicilor care într-aripați cu dumnezeiescul dor, prin rugăciune, milostivirea lui Dumnezeu din ceruri au pogorât pe pământ. Cu binecuvântarea părinților, din mănăstire în tainițele codrilor te-ai îndepărtat, împreună cu ei cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea

Având dreptar rânduielile de odinioară, te-ai nevoit în privegheri neîncetate și ai biruit desăvârșit patimile, căci trupul ai supus gândului nepătimaș, urcând treptele lăuntricului Tabor, pentru care cântăm:

Bucură-te, sfânt pământean;
Bucură-te, locuitor al sihăstriei;
Bucură-te, rod minunat al pustiei;
Bucură-te, ostenitor neobosit;
Bucură-te, rugător desăvârșit;
Bucură-te, curăție întrupată;
Bucură-te, cugetare luminată;
Bucură-te, fire înnoită;
Bucură-te, vistierie de har;
Bucură-te, purtător al luminii lui Hristos;
Bucură-te, făclie de lumină nestinsă;
Bucură-te, pregustarea slavei ce va să vină;
Bucură-te, Sfinte cuvioase Rafail, povățuitor al călugărilor!

Condacul al 6-lea

Povățuitor blând și înțelept obștii te-ai arătat, cuvioase Partenie, când egumen ai fost pus, dar nu ai aflat odihnă, dorind neîncetat să fii doar cu Hristos. Pentru aceasta în sihăstriile Muntelui Scaunele, în liniște, în rugăciune și în mari nevoințe ai petrecut, iar acum nu ne uita în rugăciunile tale pe noi cei ce cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 6-lea

Cu totul te-ai desprins de cele pământești, cugetând la cele veșnice, la Împărăția ce va să vie, în care vor intra cei curați cu inima. Pentru aceea te lăudăm zicând:
Bucură-te, crin al pustiei;
Bucură-te, pom cu bună roadă;
Bucură-te, dor de veșnicie;
Bucură-te, cugetător la moarte;
Bucură-te, locuitor al patriei cerești;
Bucură-te, jertfă curată adusă Tatălui Ceresc;
Bucură-te, că întru tine s-a odihnit Hristos;
Bucură-te, vas ales al Duhului Sfânt;
Bucură-te, rug aprins în rugăciune;
Bucură-te, cel ce ai strălucit în lumina harului;
Bucură-te, părtaș al slavei dumnezeiești;
Bucură-te, lumină din Izvorul Luminii;
Bucură-te, Sfinte Partenie, lauda cuvioșilor!

Condacul al 7-lea

Precum oarecând în Colose, la rugăciunea cuviosului Arhip, Sfântul Arhanghel Mihail a izbăvit biserica de la pieire, astfel și prin rugile voastre către marele Arhistrateg, lavra lui Agapie, cea mult încercată, nu s-a risipit. Pentru aceasta, împreună cu cetele cuvioșilor, Îl slăvim pe Dumnezeu, cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 7-lea

"Fericit stareț" ai fost numit, căci sihaștrilor și călugărilor făclie luminoasă te-ai arătat. Cu virtuți alese fiind împodobit, mulțimi de peste Carpați și din Moldova întreagă veneau, cerând cuvânt de folos și ajutor de la Dumnezeu prin rugăciunile tale, pentru care te cinstim zicând:

Bucură-te, păstor al turmei lui Hristos;
Bucură-te, al Agapiei apărător;
Bucură-te, rugător pentru neamul românesc;
Bucură-te, purtător al Duhului Sfânt;
Bucură-te, cunună a celor iubitori de nevoință;
Bucură-te, cel ce ne întărești în credință;
Bucură-te, alinare a celor îndurerați;
Bucură-te, împăciuitor al celor învrăjbiți;
Bucură-te, al celor slabi întăritor;
Bucură-te, scăpare a celor în nevoi;
Bucură-te, sfătuitor al credincioșilor;
Bucură-te, viețuire minunată;
Bucură-te, Sfinte cuvioase Rafail, povățuitor al călugărilor!

Condacul al 8-lea

Pururi în minte ai avut cuvântul Domnului: "Fiți desăvârșiți precum Tatăl vostru Cel ceresc desăvârșit este". Mâinile la rugăciune ridicând, cu lacrimi curate Celui Prea Înalt ai cerut putere a împlini dumnezeiasca poruncă. Pentru aceea ne înveți să cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 8-lea

Prin răbdare în ispite, dragoste statornică, nezdrobită nădejde și credință tare, duhurile înșelăciunii le-ai surpat și vas curat, sfințit lui Hristos fiind, te-ai învrednicit să spui ca și Pavel: "De acum nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine"**.** Pentru aceasta, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi ce-ți cântăm:

Bucură-te, iubitor al Scripturii;
Bucură-te, cinstitor al dascălilor rugăciunii;
Bucură-te, că pe Hristos ai dorit;
Bucură-te, că în virtuți te-ai împodobit;
Bucură-te, că toată pofta ai călcat;

Bucură-te, că grija lumească ai lepădat;
Bucură-te, că în sfinţenie te-ai îmbrăcat;
Bucură-te, că împărăţia lui Dumnezeu ai câştigat;
Bucură-te, că în tine patimile le-ai răstignit;
Bucură-te, că în tine Hristos a strălucit;
Bucură-te, lumina razei Duhului Sfânt;
Bucură-te, mireasmă de taină a pustiei;
Bucură-te, Sfinte Partenie, lauda cuvioşilor!

Condacul al 9-lea

Dumnezeu cel minunat întru sfinţii Săi, stâlp de foc a arătat din cer deasupra muntelui ce poartă în sânul său moaştele cuvioşilor. Pentru aceasta noi cei neputincioşi sufleteşte, cerem, cu lacrimi de umilinţă, sfinţilor nevoitori să ne fie mijlocitori către Domnul, căruia îi cântăm: ***Aliluia!***

Icosul al 9-lea

Cine ar putea spune minunile şi ostenelile tale, cuvioase părinte Rafail, care, împreună cu Partenie cel minunat, ai întregit ceata cuvioşilor care s-au ostenit în muntele cel binecuvântat. Cu buze nevrednice, îndrăznim a te lăuda zicând:
Bucură-te, ocrotitor al Mănăstirii Agapia;
Bucură-te, tainic păzitor al mănăstirilor, satelor şi oraşelor;
Bucură-te, slujitor al luminii;
Bucură-te, că ai văzut slava Treimii;
Bucură-te, purtător de Dumnezeu;
Bucură-te, învăţător al iubirii;
Bucură-te, dascăl al rugăciunii;
Bucură-te, mijlocitor al tuturor;
Bucură-te, străjer neadormit;
Bucură-te, cunoscător al tainelor negrăite;
Bucură-te, luminată cuvioşie;
Bucură-te, Sfinte cuvioase Rafail, povăţuitor al călugărilor!

Condacul al 10-lea

Sfinţilor, care încă din lumea aceasta, din dulceaţa Raiului aţi gustat, calea vieţii pământeşti ne-o luminaţi nouă celor rătăciţi în pustiul păcatului, spre a ne înălţa în locaşurile cereşti. De aceea, rugaţi-vă pentru noi cei ce cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 10-lea

Umbrit fiind de dumnezeiasca înțelepciune, ai lăsat cele stricăcioase și Dumnezeului celui veșnic ai slujit, dobândind pe cele nestricăcioase. Pentru aceasta acum stai aproape de tronul slavei veșnice. De aceea, nu ne uita nici pe noi cei ce te lăudăm, zicând:
Bucură-te, rob credincios care voia Tatălui ai împlinit;
Bucură-te, că viața în evlavie ți-ai săvârșit;
Bucură-te, că în slava cerească acum locuiești;
Bucură-te, că te desfătezi întru fericirea cea negrăită;
Bucură-te, că împreună cu sfinții în ceruri petreci;
Bucură-te, că de frumusețile Raiului te îndulcești;
Bucură-te, că îndrăznire la Dumnezeu ai dobândit;
Bucură-te, povățuitor spre patria cerească;
Bucură-te, că în lumina cea neapusă strălucești;
Bucură-te, că ne luminezi cu înțelepciunea ta;
Bucură-te, făclie mult luminoasă celor dintru întuneric;
Bucură-te, că din viforul ispitelor ne izbăvești;
Bucură-te, Sfinte Partenie, lauda cuvioșilor!

Condacul al 11-lea

Negrăită mireasmă a sfintelor voastre nevoințe arătată s-a făcut lumii. Voi, în sihăstrie sălășluindu-vă, patimile trupului ați topit și în lumina lină a sfintei slave ați intrat. Acesteia, învredniciți-ne prin rugăciunile voastre, și pe noi cei ce cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 11-lea

Treimea cea de o ființă și nedespărțită pe sfinții Săi îi încununează cu slavă încă de pe pământ. Pentru aceea, și nevoințele tale sihăstrești au fost arătate Sfântului mitropolit Dosoftei, cel care, luminat de Duhul Sfânt, a sărutat sfintele tale moaște. Învrednicește-ne și pe noi de această duhovnicească bucurie, cei care te lăudăm, zicând:
Bucură-te, că, în liniștea inimii, pe Dumnezeu ai lăudat;
Bucură-te, că Treimii Sfinte te-ai închinat;
Bucură-te, că lui Dumnezeu Tatăl te-ai dăruit;
Bucură-te, că pe Hristos L-ai slavoslovit;
Bucură-te, că în lumina Sfântului Duh te-ai sălășluit;
Bucură-te, cel ce credința cu osteneli ai pecetluit-o;
Bucură-te, că îngerilor te-ai asemănat;
Bucură-te, că faptele tale bune le-ai tăinuit;
Bucură-te, că virtuțile tale întru smerenie le-ai ascuns;
Bucură-te, făclie ce luminezi noaptea necredinței;

Bucură-te, luminarea celor nepricepuți;
Bucură-te, că prin rugăciune îi ridici pe cei căzuți;
Bucură-te, Sfinte cuvioase Rafail, povățuitor al călugărilor!

Condacul al 12-lea
Nevrednici suntem de voi Sfinților, fericite Rafail și prea minunate Partenie. De aceea, trupurile voastre pline de slavă dumnezeiască, neprețuită comoară, odihnesc în pământ tăinuite, dar, cu evlavie și cu umilință, noi nu încetăm a vă aduce laudă de mulțumire, cântând lui Dumnezeu: **Aliluia!**

Icosul al 12-lea
Pomenirea ta cea strălucitoare ne veselește astăzi, că mare folositor și mijlocitor în nevoi te-au dobândit cetele călugărilor, preoților și credincioșilor, și cinstit ai fost de evlavioșii ierarhi, care și sfintele tale moaște le-au sărutat. Învrednicește-ne de aceasta și pe noi care te lăudăm, zicând:
Bucură-te, cel ce patimile ai biruit;
Bucură-te, că lui Dumnezeu te-ai dăruit;
Bucură-te, căci pentru Hristos multe încercări ai răbdat;
Bucură-te, că îngerește ai viețuit;
Bucură-te, împreună locuitor cu îngerii;
Bucură-te, că Hristos cu slavă te-a încununat;
Bucură-te, că prin ostenelile tale Dumnezeu S-a slăvit;
Bucură-te, cel ce strălucești ca luminătorii pe cer;
Bucură-te, lauda călugărilor;
Bucură-te, făclie a sihaștrilor;
Bucură-te, cel cinstit de mitropolitul Dosoftei;
Bucură-te, ocrotitor al Agapiei și al celorlalte mănăstiri moldave;
Bucură-te, rugător pentru tot neamul românesc;
Bucură-te, Sfinte Partenie, lauda cuvioșilor!

Condacul al 13-lea (de trei ori)
O, prea fericiților părinți Rafail și Partenie, care în munții Moldovei cu sfinte nevoințe ați strălucit și cetei Sfinților români v-ați adăugat, primiți această smerită laudă de la noi nevrednicii, care vă chemăm în ajutor, rugându-vă ca prin mijlocirile voastre, să ne ocrotiți pe noi și neamul nostru, întărindu-ne în credință și evlavie, ca prin pocăință să facem fapte vrednice de mântuire și neîncetat să cântăm cu dragoste lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Apoi se zic iarăşi:

Icosul 1

Dumnezeiască râvnă pentru viața monahicească purtând în suflet, din tinerețe jugul cel bun al lui Hristos ai luat și calea părinților celor de demult ai urmat, pentru aceasta îți aducem laudă, zicând:
Bucură-te, tinerețe neîntinată;
Bucură-te, ocrotit al Arhanghelului Rafail;
Bucură-te, că îngerescul chip ai îmbrăcat;
Bucură-te, că de cele pământești te-ai lepădat;
Bucură-te, că pe poarta cea strâmtă în Împărăție ai intrat;
Bucură-te, că pe cărarea cea dreaptă ai umblat;
Bucură-te, că războiul cel nevăzut l-ai purtat;
Bucură-te, că râvnă pentru cele sfinte ai avut;
Bucură-te, că de începătorul răutății nu te-ai înfricoșat;
Bucură-te, că lupta cea bună ai luptat;
Bucură-te, cel ce cu armele Duhului Sfânt te-ai întrămat;
Bucură-te, Sfinte cuvioase Rafail, povățuitor al călugărilor!

Condacul 1

Cuvioșilor lui Hristos, care în munții Agapiei s-au nevoit și sfeșnice prea luminoase călugărilor au strălucit, cununi de laudă aducem în această zi de slăvită prăznuire, noi, care cu evlavie, îi cinstim zicând: ***Bucurați-vă, Sfinților cuvioși Rafail și Partenie!***

Și apoi se face obișnuitul sfârșit.

Imnografie

Troparul Sfinţilor cuvioşi Rafail şi Partenie de la Agapia Veche, glasul al 5-lea: Următori şi împlinitori ai Evangheliei lui Hristos, cuvioşilor părinţi Partenie şi Rafail, sihaştrii prea luminaţi ai munţilor Moldovei; ostenindu-vă cu postul şi cu rugăciunea, aţi dobândit de la Dumnezeu aripi ale sufletului vostru, pentru aceasta vă rugăm să ne trimiteţi de la Hristos milă şi har celor ce prăznuim cu dragoste pomenirea voastră!

Cuvioase părinte Rafail, ca o ramură ai înflorit frumos de căldura Duhului Sfânt şi nouă ne-ai strălucit veselitoare mireasmă pe cerul Moldovei. Că ţi-ai curăţit cu înţelepciune inima dorind să găteşti în ea altar lui Dumnezeu. Iubitorule de nevoinţe prea înţelepte, lauda sihaştrilor, roagă-te să primim şi noi mirul înţelepciunii. *(dintre Laudele ce se cântă la Utrenie)*

Părinte prea sfinte, luminează-mă pe mine cel întunecat, să laud după cuviinţă taina vieţuirii tale, căci în sihăstrie tu te-ai depărtat, ca să stingi cu apa rugăciunii cuptorul patimilor, de-a pururea cugetând la lumina dumnezeieştilor porunci. Roagă-te, părinte, pentru neamul nostru, să aflăm şi noi milă, ca cela ce ai primit har. *(din Canonul Sfântului Rafail ce se citeşte la Utrenie)*

Ca un vultur cu aripile larg deschise, omule minunat, tu la înălţime zburai, având gândul sus neîncetat, şi pe stânca Hristos ai aflat odihnă. De al Său dor rănindu-te, pe El îl căutai în liniştea sihăstriei priveghind şi ploi de lacrimi vărsând. Caută spre noi cei îngreuiaţi, ce doar în jos privim înlănţuiţi de multe griji, rugându-te să se deschidă ochii noştri şi să vedem lumină. *(din Canonul Sfântului Rafail ce se citeşte la Utrenie)*

La icoanele voastre cu credinţă ne închinăm astăzi toţi credincioşii, că voi cu smerenie adâncă viaţa v-aţi împodobit, şi de dragostea lui Dumnezeu tare v-aţi rănit. Lacrimile voastre izvor s-au făcut stingând flacăra ispitelor. Molostivi aţi fost cu toţi, că pe bolnavi aţi vindecat, şi duhurile rele le-aţi alungat, iar celor întristaţi le-aţi adus mângâiere. Cereţi pentru noi ca dreapta credinţă să o păzim şi pe Dumnezeu cel în Treime prea mărit pururea să-L slăvim. *(Icos al Sfinţilor)*

Sfinţit-ai cugetul tău părinte, cu mirul umilinţei, şi gura ta s-a făcut dulce vorbitoare de deasa grăire cu Hristos, căci ai iubit a Lui blândeţe şi smerenie. Şi îmbunătăţindu-te cu lumina darului, pe mulţi ai povăţuit pe calea mântuirii; drept aceea roagă-te pentru îmblânzirea noastră.

Cinstite sunt mâinile tale, care stau înălţate la rugăciune pentru noi, până ce vom birui pe Amalic cel gânditor, că tu aduci biruinţă şi binecuvântată luminare sufletelor noastre cu îndrăznirea ta către Dumnezeu. Cugetătorule al patimilor lui Hristos, adăpatu-te-ai cu înţelepciune din coasta Mântuitorului.

Primeşte, dreptule Partenie, care te-ai supus lui Hristos, suspinul inimii mele celei zdrobite: că se năpusteşte mâhnirea să prade sufletului meu orice bucurie. Aprinde, Doamne, iarăşi în minte însufleţită râvnă, să mor lumii şi să viez Ţie. Slavoslovi-Te-voi, Doamne, în taină, în ceasuri de noapte, privind la ostenelile plăcutului Tău. Depărtează, cu rugăciunea lui, amorţirea şi somnul ce mă cuprind, ca în adâncul inimii să împlânt sabia Numelui Tău. *(din Canonul Sfântului Partenie ce se citeşte la Utrenie).*

O, Rafaile şi Partenie, nestemate care împodobiţi Biserica lui Dumnezeu şi luminaţi pe credincioşi cu razele strălucirii voastre! Voi n-aţi dat somn ochilor voştri, nici genelor voastre dormitare, până nu aţi văzut pe Domnul. Că priveghind aţi curăţat prăpastia inimii cu cărbunele de foc al rugăciunii, pe Iisus odihnindu-L în sălaşul virtuţilor. Sculaţi-ne pe noi cei leneşi din trândăvie şi nelucrare, însufleţindu-ne cu a voastră râvnă. *(din Canonul Sfinţilor ce se citeşte la Utrenie)*

Sursa: Sfinți și Icoane

Sinaxar - Sfinții cuvioși Rafael și Partenie de la Agapia Veche - 21 iulie:

https://www.trinitas.tv/sfintii-cuviosi-rafael-si-partenie-de-la-agapia-veche-21-iulie/

Sfinții Rafail și Partenie de la Agapia Veche - drumul spre sfințenie

Cinstiți încă din secolul al XVII-lea pentru viața îngerească pe care au dus-o, Sfinții Rafail și Partenie fac parte dintre nevoitorii Mănăstirii Agapia, fiind făcători de minuni.

***

Născut în Bârlad, din părinți de neam bun, în secolul al XVI-lea, Sfântul Rafail a fost atras de iubirea de Dumnezeu pe care o aveau nevoitorii din Mănăstirea Agapia și a luat hotărârea de a păși pe calea monahală.

Însingurându-se în inima muntelui, sfântul a petrecut în liniște și rugăciune neîncetată, ajungând să fie povățuitor al obștii.

Făcător de minuni, Sfântul Rafail a trecut la cele veșnice, iar trupul i-a fost apoi dezgropat, fiind găsit în bună mireasmă și slavă. Așezat spre închinare, a fost sărutat inclusiv de Sfântul ierarh Dosoftei, mitropolit al Moldovei.

Ucenic al starețului Eufrosin, Sfântul Partenie s-a nevoit în muntele Scaunele, ziua recitând din Psaltire și lucrând la coșuri, iar noaptea rostind rugăciunea inimii. Ațipea doar puțin, când obosea, și mânca doar seara câteva legume fierte cu pâine.

Numit în rândul egumenilor Agapiei, Sfântul Partenie avea grijă ca ucenicii săi să nu fie lipsiți de scrierile Sfinților părinți, având darul tămăduirii și al izgonirii duhurilor rele și îndrăzneală în rugăciunea către Dumnezeu.

După moarte, fiindu-i găsit trupul nestricat și făcător de minuni, a fost pus spre închinare.

Arhimandrit Ioanichie Bălan - Patericul românesc - Sfântul Partenie de la Agapia avea darul tămăduirii şi al izgonirii duhurilor necurate

Mănăstirea Agapia (Foto: Oana Nechifor)

Sfântul Partenie de la Agapia († 1660)

Acest cuvios vrednic de laudă era ucenic al marilor sihaştri din Muntele lui Agapie. Luând din tinereţe jugul lui Hristos, s-a făcut călugăr în Mănăstirea Agapia Veche, la începutul secolului al XVII-lea. Apoi, deprinzând frica de Dumnezeu şi rugăciunea cea din inimă, s-a retras la linişte în Muntele Scaunele.

Acolo, mult nevoindu-se cu postul şi cu privegherea de toată noaptea şi biruind cumplitele ispite ale vrăjmaşului diavol, s-a învrednicit a primi de la Dumnezeu darul tămăduirii şi al izgonirii duhurilor necurate. Şi nu puţini bolnavi de prin sate alergau la chilia lui şi primeau mângâiere şi sănătate.

Apoi, Mănăstirea Agapia rămânând fără povăţuitor, cuviosul Partenie a primit darul preoţiei şi a ajuns vestit egumen al sihaştrilor din obşte. Astfel, pe toţi îi păs-

torea cu smerenie şi cu înţelepciune, făcându-se pe sine pildă tuturor, atât celor din schit, cât şi celor din pustie.

În anul 1660, cuviosul Partenie de la Agapia s-a strămutat la cereştile lăcaşuri, iar trupul său a fost îngropat în „Livada Părinţilor”.

Mai târziu, cinstindu-se de părinţi în ceata cuvioşilor şi făcându-se unele minuni la mormântul său, moaştele lui s-au aşezat în biserică spre închinare, pe care le-a sărutat şi însuşi mitropolitul Dosoftei.

Apoi, năvălind turcii peste Ţara Moldovei, moaştele cuviosului Partenie au fost ascunse în munte şi au rămas acolo, neştiute de nimeni până în zilele noastre.

Sfinte prea cuvioase părinte Partenie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!

(Arhimandrit Ioanichie Bălan, Patericul românesc, Editura Mănăstirea Sihăstria, pp. 214-215)

Arhimandrit Ioanichie Bălan - Patericul românesc - Sfântul Rafail de la Agapia izgonea duhurile necurate, cunoştea gândurile oamenilor şi avea darul înainte-vederii

Mănăstirea Agapia Veche (Foto: Oana Nechifor)

Sfântul Rafail de la Agapia (secolele XVI-XVII)

Unul dintre cei mai cinstiţi cuvioşi români, care au strălucit pe pământul Moldovei în secolul al XVI-lea, este Sfântul Rafail de la Mănăstirea Agapia Veche. Fiind născut în ţinutul Neamţ şi auzind de marele sihastru Eufrosin, a părăsit cele pământeşti şi, urcându-se în munte, i s-a făcut ucenic. Deci, făcându-se călugăr prin mâinile lui, atât de mult a sporit cuviosul Rafail în rugăciune şi post, încât a ajuns pe dascălul său.

După mai mulţi ani de viaţă pustnicească pe Muntele Scaunele, s-a coborât apoi în schitul întemeiat de cuviosul Eufrosin. Aici, sporind şi mai mult în dragostea lui Hristos, în privegheri de toată noaptea şi în rugăciuni cu lacrimi, smerindu-se înaintea tuturor prin ascultare, s-a învrednicit de la Dumnezeu de darul preoţiei şi

al facerii de minuni. Căci izgonea duhurile necurate, cunoştea gândurile oamenilor şi vedea dinainte cele viitoare.

Era încă neîntrecut dascăl al rugăciunii lui Iisus şi părinte duhovnicesc al tuturor cuvioşilor sihaştri.

Deci, săvârşind îngereşte călătoria acestei vieţi şi lăsând în urmă mulţi ucenici, şi-a dat sufletul în mâinile Domnului.

Apoi, făcându-se unele minuni la mormântul său şi încredinţându-se părinţii că l-a proslăvit Dumnezeu, i-au scos din sicriu trupul întreg şi plin de bună mireasmă şi l-au aşezat în biserică, spre închinarea tuturor.

Auzind de aceasta marele mitropolit al Moldovei, Dosoftei, a venit cu tot clerul său şi s-a închinat la moaştele cuviosului Rafail de la Agapia. Iar în anul 1686, când a tipărit Vieţile Sfinţilor la Iaşi, însuşi a mărturisit despre el, zicând: „Dară tocmai şi din rumâni mulţi sunt (sfinţi) care am văzut viaţa şi traiul lor, dară nu s-au căutat, fără numai Daniil de la Voroneţ şi Rafail de la Agapia (şi) am sărutat şi sfintele (lor) moştii...".

Mai târziu, din cauza vitregiei vremurilor, s-au îngropat moaştele Sfântului Rafail la un loc tăinuit şi nu s-au mai aflat până în ziua de astăzi.

Prea cuvioase părinte Rafail, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!

(Arhimandrit Ioanichie Bălan, Patericul românesc, Editura Mănăstirea Sihăstria, pp. 213-214)

Arhid. Ștefan Sfarghie - Sinaxar - Sfinţii cuvioşi Rafael şi Partenie, de la Agapia veche; Sfinţii cuvioşi Simeon şi Ioan pustnicul

Sfântul cuvios Rafael s-a nevoit în străvechiul aşezământ călugăresc Agapia din Deal, în veacul al 16-lea. Numele său se tâlcuieşte „Dumnezeu aduce vindecare”. Rodul ostenelilor sihăstreşti şi ale rugăciunii neîncetate a fost dobândirea darurilor înalte, încât toţi îl priveau ca pe o icoană a virtuţilor.

După moartea sa, ucenicii i-au dezgropat trupul, pe care l-au aflat bine mirositor. A fost aşezat în biserică spre închinare, iar în vremuri de restrişte a fost ascuns într-un loc neştiut până astăzi.

Sfântul Partenie s-a nevoit în Munţii Agapiei în secolul al 17-lea. Sfântul ierarh Dosoftei, mitropolitul Moldovei, îl numără pe cuviosul Partenie printre sfinţii români cărora le-a văzut viaţa şi traiul.

Tradiţia spune că el a sihăstrit în Muntele Scaunele, rugându-se neîncetat, ziua şi noaptea, rostind Psaltirea, pe care o ştia pe dinafară.

După moarte (1660), trupul fiindu-i dezgropat, a fost aflat nestricat şi multe minuni se făceau la racla sa.

Sfintele sale moaşte au fost tăinuite poate odată cu cele ale Sfântului Rafael.

***

Sfinţii cuvioşi Simeon şi Ioan au trăit în secolul al 6-lea şi erau din Edesa, Siria. Fiind cuprinşi de dumnezeiască dragoste, au plecat în Ierusalim, unde s-au închinat Crucii Domnului, apoi au mers în Mănăstirea Sfântului Gherasim, unde s-au călugărit.

Imediat după intrarea lor în monahism au plecat în pustiu, unde au vieţuit 40 de ani, înfruntând arşiţa soarelui şi frigul nopţilor.

Ioan a rămas în pustiu până la trecerea sa la Domnul, iar Simeon a plecat la Ierusalim, unde s-a închinat la Mormântul Domnului Iisus Hristos.

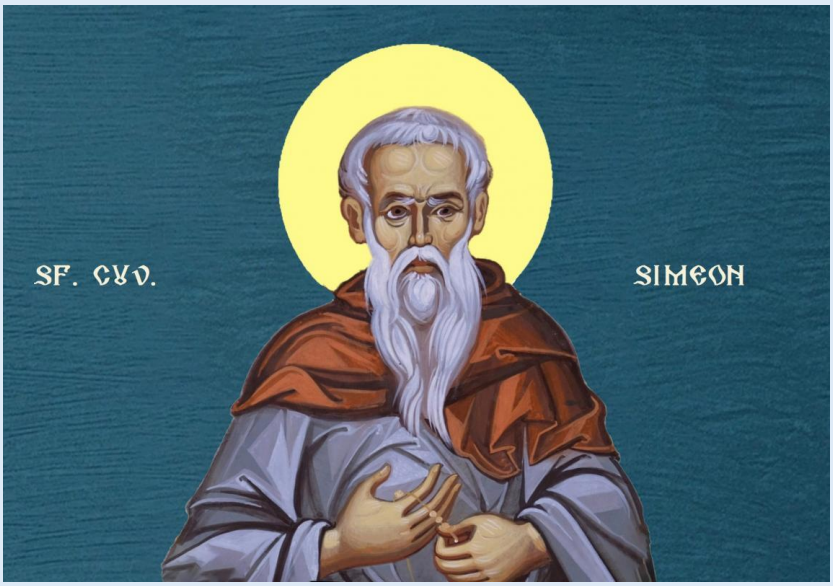

Prefăcându-se că este nebun, Simeon a plecat în cetatea Emesa, unde săvârşea multe minuni spre folosul oamenilor.

Şi aşa vieţuind şi-a dat sufletul în mâinile Domnului în ziua de 21 a lunii iulie.

Sorin Ioniţe - Calendar Ortodox - Sfinţii cuvioşi Simeon şi Ioan pustnicul; Sfântul proroc Iezechiel; †) Sfinţii cuvioşi Rafael şi Partenie, de la Agapia veche

Sfinţii cuvioşi Simeon şi Ioan pustnicul

Sfântul cuvios Simeon și Ioan pustnicul erau prieteni din tinerețe, mai ales că erau și concetățeni din Emesa Siriei. S-au născut în vremea domniei lui Justinian (527-563) și au răposat după sfârșitul domniei lui Mauriciu (602). Chemările sihăstriei au bătut puternic în poarta sufletului lor. Ducându-se la Ierusalim de praznicul Înălțării Sfintei Cruci nu s-au mai întors în Emesa.

Tropar, glasul 4: Dumnezeul părinţilor noştri, care faci pururea cu noi după blândeţile Tale, nu îndepărta mila Ta de la noi; ci pentru rugăciunile lor, în pace îndreptează viaţa noastră.

La Mănăstirea cuviosului Gherasim de lângă Iordan au fost tunși monahi chiar de egumenul mănăstirii, Sfântul Nicon. După aceea au mers în pustiu unde au viețuit timp de patruzeci de ani. Ioan a rămas aici toată viața, pe când cuviosul Simeon s-a întors în Constantinopol și a trăit în mijlocul lumii, dar se ruga să nu-i fie descoperit modul de viață.

Prefăcându-se că este nebun, Simeon s-a dus la Emesa, unde a săvârșit multe minuni, vindecând bolnavii de tot felul de boli, dar a și îndrumat pe mulți păcătoși prin pocăință la viața duhovnicească autentică.

Sfântul proroc Iezechiel

Sfântul proroc Iezechiel este al treilea dintre profeții mari și a trăit în veacul al VI-lea înainte de Hristos. Era fiul preotului Buzi din Arira. Iezechiel a fost unul dintre robii Ierusalimului aduși forțat de regele Nabucodonosor al Babilonului în anul 597 pe malul râului Chebar din Chaldeia. Împreună cu Iezechiel mai erau Daniil și cei trei tineri: Anania, Azaria și Misail și regele Iehonia al Ierusalimului.

Tropar, glasul 2: A proorocului Tău Iezechiel pomenire, Doamne, prăznuind, printr-însul Te rugăm, mântuieşte sufletele noastre.

După cinci ani de robie Iezechiel a început a prooroci. Și-a împlinit misiunea profetică timp de 22 de ani, adică până în anul 572. A fost căsătorit și a fost proorocul evreilor duși în robia babilonică. Nu știm însă când și unde a murit.
După o veche tradiție iudaică ar fi fost omorât de evreii din seminția lui Gad din pricina nenorocirilor proorocite și a fost îngropat în țărâna lui Tur, în mormântul lui Afrazad.

Cartea proorocului Iezechiel compusă din 48 de capitole are cuvinte de asprime înspăimântătoare pentru fiii lui Israil. Aceștia ajunseseră într-o mare prăbușire sufletească din pricina robiei în care se aflau.

De asemenea, în cartea sa sunt prezente și douăzeci și două de viziuni privitoare la Mântuitorul Hristos (Mesia).

Viața proorocului Iezechiel a fost scrisă de Sfântul Epifanie, episcopul Ciprului, Fericitul Ieronim și alți scriitori bisericești.

Sfântul cuvios Rafael

Cuviosul Rafael s-a nevoit în străvechiul aşezământ călugăresc Agapia din Deal, în veacul al XVI-lea. Acesta a fost cinstit mai ales în Moldova, ca unul dintre marii Sfinţi români, ale cărui sfinte moaşte le-a căutat, spre a le săruta, însuşi Sfântul ierarh Dosoftei, mitropolitul Moldovei.

Sfântul Rafael s-a născut, după unele izvoare, în satul Bursucani, din ţinutul Bârladului, fiind fiul unor părinţi virtuoşi şi de neam bun. Faima despre viaţa duhovnicească înaltă a călugărilor din „Mănăstirea lui Agapie”, trecând de hotarele Moldovei şi chiar dincolo de Carpaţi, atrăgea pe mulţi iubitori de Hristos.

Cuviosul, ascultându-şi chemarea lăuntrică şi purtând întru sine frica de Dumnezeu, vine aici cu dorinţa de a urma calea cea strâmtă şi mult bătătorită de sihaştrii cei din veac. Mult s-a minunat văzând viaţa de aspră nevoinţă, rugăciunea şi tăcerea părinţilor. Dar mai mult a fost cucerit de duhul dragostei celei nefăţarnice.

Cu iubirea de Hristos în suflet şi cu îndrăzneala cea bună fiind într-armat, s-a făcut ucenic părinţilor. Învăţa de la ei că ascultarea este mai mare decât toate şi că numai cei curaţi cu inima pot intra în împărăţia lui Dumnezeu, dar pentru a dobândi

neprihănirea este nevoie de multă silinţă a firii. Pătrunde, cu vremea, tainele vieţii duhovniceşti, străduindu-se să se asemene părinţilor în osteneli, rugăciune şi smerenie.

După îndelungă ascultare, ucenicul a luat pe umerii săi jugul cel bun al lui Hristos şi, îmbrăcat fiind în chipul cel monahicesc, a primit numele de Rafael, care se tâlcuieşte „Dumnezeu aduce vindecare”. Cu nemăsurată râvnă se silea să dobândească, deopotrivă, toate virtuţile şi, astfel, s-a făcut locaş al tuturor bunătăţilor duhovniceşti, încât toţi luau aminte la el, căutând să-l urmeze. Viaţa de nevoinţă a acestui purtător de Dumnezeu este mult învăluită în taină.

Dar se ştie că părinţii de la Agapia ţineau o rânduială a locului de la care nu s-a abătut nici ascultătorul monah Rafael. Călugării vieţuiau în obşte, iar cine era întărit şi râvnea la viaţa cea liniştită a pustiei, cu binecuvântare, pleca să se nevoiască în sihăstrie împreună cu un bătrân, mai târziu, poate, şi singur. Munţii sunt martori tăcuţi ai nevoinţelor Sfinţilor.

La tot pasul apar tainiţe potrivite nevoinţei. Stânci scobite, peşteri, poieni însorite, obcini unde pădurea începe să dispară, au fost întotdeauna locuite de sihaştri. Această cale binecuvântată a urmat-o şi fericitul Rafael, care, asemenea unui vultur în înălţimi, s-a însingurat în inima muntelui. Pustnicii, acele făclii strălucitoare ce au luminat cu viaţa lor îngerească pustietatea muntelui, i-au dezvăluit tainele lucrării duhovniceşti săvârşite cu mintea.

Dar desăvârşita călăuză i-a fost liniştea cea sfântă spre aflarea celor cereşti, iar prin rugăciunea curată s-a ridicat mai presus de cele pământeşti şi a văzut slava lui Dumnezeu, cât i-a fost îngăduit.

Rodul ostenelilor sihăstreşti şi ale rugăciunii neîncetate a fost dobândirea darurilor înalte, care cu anevoie pot fi înfăţişate în cuvânt. Dumnezeu cel iubitor de oameni, Care vrea mântuirea tuturor, a rânduit ca să fie îndrumător al fraţilor din obşte, căci, prin viaţa sa îngerească şi prin înţelepciunea cea mai presus de fire, pricinuia tuturor uimire. În Condica Sfântă şi în pomelnicele vechi este numit „Fericitul stareţ Rafael”.

Toţi îl priveau ca pe o icoană a virtuţilor. Sfeşnic de lumină era sihaştrilor, dar şi părinte iubitor creştinilor din satele Moldovei care veneau la el ca la un liman, pentru rugăciuni, tămăduiri şi ajutor în tot felul de nevoi, în vreme de pace sau de cumpănă pentru ţară.

După trecerea din lumea aceasta, ucenicii, cunoscându-i viaţa şi nevoinţele şi văzând minunile care se făceau la mormântul său, i-au dezgropat trupul pe care l-au aflat bine mirositor. A fost aşezat în biserică spre închinare.

Odor de mare preţ era pentru Moldova, pentru că veneau credincioşii să se închine la sfintele sale moaşte, mai ales la hramul Mănăstirii Neamţ, când avea loc pelerinajul la Mănăstirile Neamţ, Agapia şi Secu.

Tropar, glasul 5: Următori şi împlinitori ai Evangheliei lui Hristos, cuvioşilor părinţi Partenie şi Rafail, sihaştrii prea luminaţi ai munţilor Moldovei; ostenindu-vă cu postul şi cu rugăciunea, aţi dobândit de la Dumnezeu aripi ale sufletului vostru, pentru aceasta vă rugăm să ne trimiteţi de la Hristos milă şi har celor ce prăznuim cu dragoste pomenirea voastră!

La Agapia veche acest pelerinaj continuă şi azi, cu toate că trupurile întregi ale Sfinţilor au fost tăinuite din pricina vitregiei vremurilor.

Sfântul cuvios Partenie

Sfântul Partenie, părintele cel sfânt şi minunat, vrednic urmaş al sihaştrilor din Munţii Agapiei, a vieţuit în aceste locuri în veacul al XVII-lea. Sfântul ierarh Dosoftei, mitropolitul Moldovei, care a cunoscut mulţi călugări cu înaltă viaţă duhovnicească din Moldova, îl numără pe cuviosul Partenie printre Sfinţii români cărora le-a văzut viaţa şi traiul. Ucenic al stareţului Eufrosin, ctitorul mănăstirii din Livada Părinţilor, primeşte din mâinile acestuia tunderea în schima monahală.

Cât a stat în viaţa de obşte, cât s-a nevoit în sihăstrie, nu putem şti. Tradiţia spune despre el că a sihăstrit în muntele Scaunele, după pilda părinţilor de odinioară. Nevoinţa lor era aceasta: ziua se rugau în singurătate, mai ales citind Psaltirea, pe care o ştiau pe dinafară, iar la apusul soarelui gustau puţin din pâine şi legume fierte, după care toată noaptea se nevoiau, rostind cu mintea rugăciunea lui Iisus, iar cu mâinile împletind coşuri.

Aţipeau doar câte puţin când oboseau, în laviţe (scaune), aşezate între trunchiurile de brazi. Această nevoinţă continua fără întrerupere până dimineaţa. Ucenicii duceau coşurile la târg, unde le vindeau, iar cu banii astfel câştigaţi, cumpărau hrană şi cele necesare traiului pustnicesc. De la aceste „scaune” muntele şi poiana au primit numele de Scaunele.

Părintele Partenie este şi el numărat în rândul egumenilor Agapiei. Mulţi călugări şi pustnici s-au mântuit prin rugăciunea şi povăţuirea sa blândă. Era luminat şi plin de toată înţelepciunea, că, având dragoste de Sfintele Scripturi şi de cărţile Sfinţilor Părinţi, s-a îngrijit ca fraţii din obşte să nu fie lipsiţi de aceste comori nepreţuite în vremuri când cu anevoie şi cu mare cheltuială se dobândeau. Avea darul tămăduirii şi alunga demonii din cei îndrăciţi. Pentru viaţa sa sfântă, dintotdeauna a fost cinstit de călugări şi de credincioşi.

Mărturie a vieţuirii sale sfinte şi minunate este şi faptul că, după moarte (pe la anul 1660), trupul i-a fost găsit nestricat. Cu adâncă evlavie şi nădejde veneau să se închine la sfintele sale moaşte călugări şi credincioşi de pretutindeni.

Sfintele moaşte ale cuviosului Partenie au fost tăinuite, poate, odată cu ale cuviosului Rafael. Aceşti doi mai luminători ai călugărilor întregesc şirul părinţilor din veac, ce s-au sfinţit prin mari nevoinţe în „Mănăstirea lui Agapie” şi în împrejurimile ei.

Pentru rugăciunile lor, Hristoase Dumnezeule, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Sfântul cuvios Rafael de la Agapia veche

La Agapia din Deal, la locul sihaştrilor celor din veac, unde mireasma rugăciunii neîncetate se răspândea pretutindeni, în mia din zilele anilor 1580-1585 a poposit un tinerel îmbrăcat în haine ţărăneşti [1. *Marele Dicţionar geografic al României (G. I. Lahovari, C. I. Brătianu, Gr. G. Tocilescu), Bucureşti, 1898, vol. I, p. 25; Eustochia Ciucanu, stareţa mănăstirii Agapia, Scrisoare către autor, 1984, arată că se păstrează tradiţia că Rafail ar fi fost de loc din fostul judeţ Bârlad, astăzi judeţul Galaţi, comuna Bursucani. Crede că el ar fi trăit în secolele al XIV-lea-XV-lea ; în schimb, Ierom. Ioanichie Bălan, Pateric românesc, Bucureşti, 1980, p. 152-153, afirmă existenţa lui Rafail în veacurile al XVI-lea-XVII-lea.*] , cu faţa sfioasă, cu multă evlavie în suflet şi cu dorul de a vedea această „cetate de pe munţii credinţei noastre” [2. *Pr. prof. D. Stăniloae, Cuvânt la terminarea cursurilor Seminarului monahal de la mănăstirea Neamţu, în „Biserica Ortodoxă Română”, LXIX (1951), nr. 7-9, p. 542*.] Şi a văzut acolo cum cu dârzenie se nevoiau părinţii ostenindu-şi trupurile lor, tăind şi scoţând rădăcinile copacilor sălbatici şi, în locul lor, sădind pomi care să aibă roade folositoare pentru vieţuitorii de acolo.

A văzut cum se limpezeau locuri pentru case şi pentru toate cele de nevoie unei aşezări omeneşti. S-a minunat nu numai de munca dar şi de cuminţenia lor, de tăcerea şi de nelipsirea de la rânduiala canonică a rugăciunii, oricât de osteniţi ar fi fost [3. *Ierom. Ioanichie Bălan, Vetre de sihăstrie românească, Bucureşti, 1982, p.*

93, relatează că „nevoinţa sihaştrilor din sihăstria cuviosului Agapie era foarte aspră. Citirea zilnică a Psaltirii, numeroasele închinăciuni şi metanii, cu Rugăciunea lui Iisus, tăcerea, privegherea de noapte cu paza minţii, mâncarea o dată pe zi după trei zile şi dormitul câteva ore pe mici scăunele".]

Şi întrebând pe câte un părinte ceva, acesta îi spunea:
„- Frate, roagă-te!", iar el insista:
„- ***Cum să mă rog, că nu ştiu rugăciuni multe?***".
„- ***Roagă-te cu rugăciunea scurtă: „Doamne, Iisuse, miluieşte-mă!" şi te vei mântui. Rugăciunea aceasta îţi va fi leac pentru alungarea urâtului din suflet şi vei avea mare mângâiere oriunde te vei întoarce în viaţa ta".***

Şi erau la Agapia din Deal părinţi îmbunătăţiţi, înalţi în cele duhovniceşti, care se nevoiau ziua şi noaptea, ca să corespundă prea frumosului nume de creştin. Şi păzeau dreapta-credinţă cu străşnicie - „***credinţa strămoşească***" sau „***legea românească***", cum o numeau ei - şi se mândreau cu ea şi se apărau în faţa celor care ar fi încercat în vreun fel să le-o încalce. Era pentru ei pavăză, şi „păzirea legii celei de moşie", cum ziceau ei, trebuie apărată, căci numai aşa te poţi mântui.

Farmecul unor astfel de cuvinte, duhul dragostei celei nefăţarnice, care era acolo, au făcut ca tinerelul poposit să se hotărască să rămână în sihăstrie şi cu nici un chip să nu se mai întoarcă la ai săi, în satul de unde venise. ***Dobândind binecuvântare, s-a stabilit la Agapia din Deal şi, văzând traiul şi sfintele nevoinţe ale îmbunătăţitilor părinţi, a început să se roage ziua şi noaptea, ca să-l dăruiască şi pe el Bunul Dumnezeu cu putere, ca din treaptă în treaptă să ajungă la împlinirea poruncii: „Fiţi, dar, voi desăvârşiţi, precum Tatăl vostru Cel ceresc desăvârşit este" (Matei 5, 48). Şi darul lui Dumnezeu era cu el şi cu ajutorul rugăciunilor părinţilor sporea duhovniceşte şi, cu râvnă mare, în puţin timp a ajuns să cunoască psalmi şi rugăciuni pe care le rostea pe de rost la vremea ascultărilor de obşte. Şi era blând şi cucernic, şi cu mare bunătate către toţi şi mai ales, ajuta pe cei ce erau slăbiţi şi în suferinţă.***

La vremea tunderii în monahism i s-a pus numele de Rafail - nume de arhanghel - care înseamnă „Dumnezeu aduce vindecare" [4. *Dr. Hermanni Zachokke, Historia sacra Veterio Testamenti, editio septima procurata a Dr. Joanne Doller, Vindobonae et Lipsiae, 1920, p. 298, „Raphaele - Deus affert sanationem*".], ***fiind „unul din cei şapte sfinţi îngeri care ridică rugăciunile sfinţilor şi le înalţă înaintea slavei Celui Sfânt***" (Tobit 12, 15) ***şi care a fost trimis să călăuzească pe Tobie, fiul lui Tobit.*** Citind cartea Tobit a aflat acolo că „***bun lucru este a binecuvânta pe Dumnezeu, a prea înălţa numele Lui şi a vesti,***

slăvind faptele lui Dumnezeu. Şi voi să nu vă leneviţi a-L prea slăvi... Faceţi bine şi răul nu vă va ajunge ! Mai mult preţuieşte rugăciunea cu post şi cu milostenie şi cu dreptate, decât bogăţie cu nedreptate; mai bine să faci milostenie, decât să aduni aur, căci milostenia izbăveşte de la moarte şi curăţă orice păcat. Cei ce fac milostenie şi dreptate vor trăi mult. Iar păcătoşii sunt duşmanii vieţii lor" (cap. 12, 6-10). ***Cuviosul Rafail „lua aminte cu inima lui" (Înţ. lui Sirah 16, 25) la cuvintele dumnezeieşti şi cu mai multă stăruinţă a început nevoinţa ziua şi noaptea.*** Era atât de smerit, încât minuna pe toţi. Smerenia este cea mai mare putere, deoarece numai ea singură înlătură duhul mândriei.

Şi de la o vreme a început a se ruga de părinţi, ca să-l lase să meargă la mai multă linişte duhovnicească, în alte locuri mai tainice ale muntelui împădurit. Şi petrecea acolo zile şi nopţi, după care se întorcea din nou în obşte. Şi s-a făcut povăţuitor unei mulţimi de părinţi şi fraţi, fiindu-le mai mult decât un duhovnic, căci toţi doreau să stea de vorbă cu el şi să primească mângâierea cuvântului. A făcut lucrul acesta în mulţi ani cu darul lui Dumnezeu. Şi zic oarecare cercetători ai vieţii sale că şi egumen al acestei mănăstiri Agapia din Deal să fi fost, pentru care lucru în pomelnice şi în sinodicele mănăstirii se pomeneşte cu formula: „***Fericitul stareţ Rafail***" [5. *Pr. N. Dărângă, Istoria sfintei mănăstiri Agapia din judeţul Neamţ, Iaşi, 1908, p. 41; Ierom. Ioanichie Bălan, Vetre de sihăstrie..., p. 95; Eustochia Ciucanu, stareţa mănăstirii Agapia, Scrisoarea cit., arată că în toate pomelnicele vechi şi mai noi, ca şi în Sinodicul mănăstirii, scris în 1869, întocmit după cele mai vechi pomelnice, cum se subliniază în prefaţă, pomelnice care s-au distrus, la capitolul Stareţi şi duhovnici, el apare al doilea după sihastrul Agapie, întemeietorul schitului Agapia Veche, şi este numit „fericitul stareţ Rafail...".]*

Vestea despre acest îmbunătăţit părinte s-a dus până departe în părţile Moldovei, căci alergau la el mulţi călugări de pe la alte aşezări mănăstireşti, precum şi credincioşi de prin satele vecine şi chiar din cealaltă parte a crestelor Carpaţilor. ***Îi învăţa să păzească poruncile Sfintei noastre Biserici, să facă fapte bune, să se iubească frăţeşte, să preţuiască pe cei care se dăruiesc pentru binele obştesc şi să străjuiască moşia strămoşească.***

Cuviosul Părintele nostru Rafail s-a nevoit îndelung în nevoinţa cea bună a vieţii călugăreşti, fiind, la vremea când a trecut din această viaţă către Domnul, de peste optzeci de ani, între 1640-1645 [6. *Calculul aproximativ s-a făcut luându-se în considerare datele Pr. dr. conf. Al. I. Ciurea, Câteva însemnări despre Rafail de la Agapia, în „Mitropolia Moldovei şi Sucevei", XXXII (1956), nr. 10, p. 614. Dr. Liviu Stan, Sfinţii români, Sibiu, 1945, p. 48, nr. 6, prezintă pe „Rafail, Sfântul de la Agapia", astfel: „Dacă în ce priveşte numărarea între sfinţi*

a lui Gavriil este vorba de Gavriil de la Neamţu, din veacul al XV-lea, s.n.) poate începea rezervă, apoi, nu încape nici o îndoială şi, în mod sigur, trebuie numărat în rândul sfinţilor români Sfântul Rafail de la Agapia, pe care mitropolitul Dosoftei îl aşază - în Vieţile Sfinţilor - alături de Sfântul Daniil". Ca şi acesta din urmă, Rafail s-a bucurat de un cult general, de un cult obştesc, fiind amândoi mai vestiţi decât alţii mai vechi, pe care-i cunoaşte Dosoftei, dar pe care nu-i mai aminteşte. Ei vor fi trăit, probabil, prin veacul al XVI-lea, bucurându-se de o cinstire atât de mare, de un cult atât de statornicit, încît însuşi mitropolitul ţării a căutat sfintele moaşte ale lui Rafail ca să li se închine şi le-a sărutat, aşa cum făcuse şi cu ale lui Daniil.]

Cu multă cernire duhovnicească şi cu bucuria învierii în inimi, părinţii de acolo au pus în mormânt, cu bunăcuviinţă, trupul celui trecut către Domnul. Şi au pus deasupra şi piatră însemnată cu oarecare puţine date despre cuviosul Rafail [7. *I. D. Ştefănescu, cuviosul Daniil Sihastrul, în „Biserica Ortodoxă Română", LXXIV (1956), nr. 6-7, p. 537. Se afirmă că a existat o piatră funerară a curioşilor Rafail, Partenie de la Agapia şi „Ioan de la Râşca*".]

Iar la şapte ani, când s-a făcut dezgroparea, s-a aflat că trupul său a rămas în neputrezire şi că fusese înzestrat cu bună mireasmă şi cu răspândirea de daruri celor care se rugau să le fie mijlocitor către Dumnezeu. ***Văzând părinţii o astfel de stare a trupului cuviosului, după rugăciuni şi dezlegări*** - aşa cum este rânduiala Sfintei noastre Biserici în asemenea cazuri - ***rămânând în aceeaşi stare de frumuseţe, de curăţenie şi de mireasmă, au făcut o raclă de lemn bun şi au pus sfintele lui moaşte în biserica mănăstirii.*** Şi erau acestea ca o comoară la care veneau părinţii şi credincioşii şi se plecau cu evlavie şi venerare, aprinzând lumînări şi întorcându-se cu bucurie şi mângâiere în sufletele lor. Cu vremea a început să vină mulţime din ce în ce mai multă, stabilindu-se şi zile îndătinate de cercetare a sfintelor moaşte, mai ales cu prilejul hramului mănăstirii Neamţu, când treceau şi pe la Agapia din Deal, pe la racla cuviosului Rafail [8. *I. D. Ştefănescu, ibidem, p. 537. Autorul vorbeşte de existenţa, în trecut, a unui „pelerinaj îndătinat şi de mare renume la mormintele lui Rafail, Partenie şi Ioan de la Râşca*" (I?).]

Când hatmanul Gavriil Coci şi soţia sa, Liliana, au avut dragoste şi au ridicat la Agapia din Vale o biserică mare cu chilia şi cu zid împrejmuitor [9. *Nicolae Stoicescu, Repertoriul bibliografic al localităţilor si monumentelor medievale din Moldova, Bucureşti, 1974, p. 22-25 şi notele 6-8 de la p. 34. Lucrarea de ridicare a bisericii, a chiliilor şi a zidului înconjurător s-a făcut între anii 1642-1964.*], au fost aduse - pentru un timp - şi moaştele cuviosului Rafail spre mai multă mângâiere a celor care nu puteau să urce până la Agapia din Deal.

Mitropolitul Dosoftei al Moldovei şi Sucevei, stihuitorul Psaltirei, s-a bucurat şi el cu bucurie duhovnicească negrăită că acela, despre care auzise multe fapte de credinţă şi cucernicie creştinească încă de când se afla în viaţă, acum se arătase tuturor - prin purtarea de grijă a lui Dumnezeu - un mare ales al Său. Şi, plecându-se cu multă smerenie, a sărutat sfintele moaşte ale cuviosului Părintelui nostru Rafail, lăsând o însemnare în cartea sa, Vieţile Sfinţilor sau Prologariu din anul 1686, tipărit la Iaşi, la fila 152, de la 9 iunie: ***„...şi din Rumîni mulţi sunt carii am şi văzut viaţa şi traiul lor, dar nu s-au căutat, fără numai Daniil de Vooroneţ şi Rafail de Agapia, şi am sărutat şi sfintele moştii***”.

Întrebarea tuturor celor din zilele noastre este aceasta: ***„Ce s-a întâmplat cu sfintele moaşte ale cuviosului Părintelui nostru Rafail? De ce nu mai sunt arătate spre cinstire şi spre sărutare?”.*** Răspunsul nu poate fi altul decât următorul: ***sfintele moaşte au fost tăinuite de frica năvălitorilor la adăpost sigur, de unde nu au mai fost scoase.*** La Agapia din Deal există totuşi un loc, lângă sfântul altar al bisericii, unde tradiţia spune că ar fi fost puse moaştele cuviosului Rafail; acolo se aprind lumânări până astăzi, iar credincioşii se închină cu evlavie când trec pe lângă el.

Viaţa acestui vas ales al Sfântului Duh a fost minunată, dar nu s-a scris despre ea decât atât cât a lăsat mitropolitul Dosoftei. Dăm slavă lui Dumnezeu şi pentru puţinul acesta, ca şi pentru faptul că s-a păstrat din generaţie în generaţie evlavia pentru locul de la Agapia din Deal. Multe întrebări se pot ridica. Un singur lucru apare evident: ***Rafail de la Agapia a fost un adevărat cuvios sfânt, ridicat din neamul românesc, de mare faimă, cu moaşte cinstite şi ocrotite cu adâncă veneraţie.***

Chipul alesului ostaş al lui Hristos împodobeşte pereţii bisericuţelor de la Agapia din Deal [10. *Execuţia arhim. Theodor Varahil Moraru*.], ai celei de la cimitirul Agapiei din Vale [11. *Autor : Arhid. Vartolomeu Florea*.], ai schitului Vovidenia de la mănăstirea Neamţu (biserică din veacul al XlX-lea), ca şi ai altor biserici chinoviale şi parohiale.

Vrednicia şi nevoinţele acestui cuvios părinte, după atâta trecere de vreme, nimeni nu le mai poate arăta cu toate amănuntele.

Diac. I. Ivan

Sursa: Patriarhia Bisericii Ortodoxe Române, Sfinţi români şi apărători ai Legii

strămoşeşti, E.I.B.M.B.O.R., Bucureşti, 1987, p. 357-361, Cuviosul Rafail de la Agapia.

Sfântul cuvios Partenie de la Agapia veche

Partenie, părintele cel sfânt şi minunat, vrednic urmaş al sihaştrilor din Munţii Agapiei, a vieţuit în aceste locuri în veacul al XVII-lea.

Sfântul ierarh Dosoftei, mitropolitul Moldovei, care a cunoscut mulţi călugări cu înaltă viaţă duhovnicească din Moldova, îl numără pe cuviosul Partenie printre Sfinţii români cărora le-a văzut viaţa şi traiul.

Ucenic al stareţului Eufrosin, ctitorul mănăstirii din livada Părinţilor, primeşte din mâinile acestuia tunderea în schima monahală. Cât a petrecut în viaţa de obşte, cât s-a nevoit în sihăstrie, nu putem şti. ***Tradiţia spune despre el că a sihăstrit în muntele Scaunele, după pilda părinţilor de odinioară.*** Nevoinţa lor era aceasta: ziua se rugau în singurătate, mai ales cu Psaltirea, pe care o ştiau pe dinafară, iar la apusul soarelui, gustau puţin din pâine şi legume fierte, după care toată noaptea se nevoiau rugându-se cu mintea (rugăciunea lui Iisus), iar cu mâinile împletind coşuri. Aţipeau doar câte puţin când oboseau, în laviţe (scaune), aşezate între trunchiurile de brazi. Această nevoinţă continua fără întrerupere până dimineaţa. Ucenicii duceau coşurile la târg, unde le vindeau, iar cu banii astfel câştigaţi, cumpărau hrană şi cele necesare traiului pustnicesc. De la aceste scaune, muntele şi poiana au primit numele de Scaune.

El urcă în acest munte al fericiţilor ca într-un alt Tabor, când stareţul Eufrosin îi îngăduie să meargă la linişte, căci, gustând din dulceaţa harului dumnezeiesc, duhul îi tânjea după bunătăţile ce le naşte pustia. Acolo şi-a închis porţile simţurilor cu legile lui Dumnezeu ca şi cu nişte zăvoare şi vorbea cu Stăpânul tuturor în rugăciunea cea de taină, iar osteneala îi era desfătare. Cine poate spune nevoinţele cele fără de măsură, privegherile cu lacrimi, lupta cu gândurile şi duhurile înşelăciunii? Prin răbdarea strâmtorărilor pustiei şi uscăciunea trupului, s-a făcut asemenea îngerilor şi vrednic vieţuitor al mănăstirii celor fără de trupuri.

Acest dumnezeiesc bărbat este numărat în rândul egumenilor Agapiei. Mulţi călugări şi pustnici s-au mântuit prin rugăciunea şi povăţuirea sa blândă. *Era luminat şi plin de toată înţelepciunea, căci dragoste de Sfintele Scripturi şi de cărţile Sfinţilor Părinţi având, s-a îngrijit ca fraţii din obşte să nu fie lipsiţi de aceste comori nepreţuite în vremuri când cu anevoie şi cu mare cheltuială se dobândeau.*

Avea darul tămăduirii şi îndrăzneală la rugăciune înaintea lui Dumnezeu. Potrivit unor tradiţii, scotea şi demoni din oameni. Pentru viaţa sa sfântă, dintotdeauna a fost cinstit de călugări şi de credincioşi.

Mărturie a vieţuirii sale sfinte şi minunate este şi faptul că, după moarte (1660), trupul fiindu-i dezgropat, după rânduiala strămoşească, a fost găsit nestricat. Se spune că se făceau minuni la mormântul său. Cu adâncă evlavie şi nădejde veneau să se închine la sfintele sale moaşte călugări şi credincioşi de pretutindeni.

Sfintele moaşte ale cuviosului Partenie au fost tăinuite, poate, odată cu ale cuviosului Rafail. Aceşti doi mari luminători ai călugărilor întregesc şirul părinţilor din

veac, ce s-au sfinţit prin mari nevoinţe în „Mănăstirea lui Agapie” şi în împrejurimile ei.

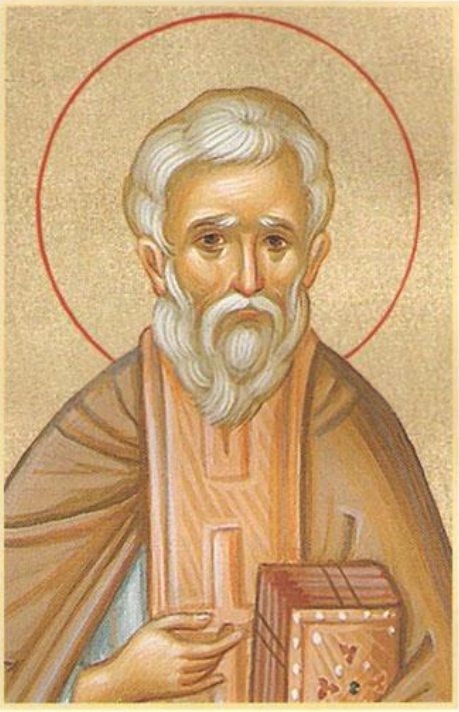

Fericită a fost viaţa ta, Cuvioase Partenie,
că întraripându-te cu dumnezeiescul dor, ai vieţuit
pe pământ ca un înger în trup; blândeţea şi smerenia
prin nevoinţă ai agonisit şi acum în ceata cuvioşilor
locuind, roagă-te să afle odihnă şi sufletele noastre.

+ * + * +

Sfinţit-ai cugetul tău Părinte, cu mirul umilinţei, şi gura ta s-a făcut dulce vorbitoare de deasa grăire cu Hristos, căci ai iubit a Lui blândeţe şi smerenie. Şi îmbunătăţindu-te cu lumina darului, pe mulţi ai povăţuit pe calea mântuirii; drept aceea roagă-te pentru îmblânzirea noastră.

Cinstite sunt mâinile tale, care stau înălţate la rugăciune pentru noi, până ce vom birui pe Amalic cel gânditor, că tu aduci biruinţă şi binecuvântată luminare sufletelor noastre cu îndrăznirea ta către Dumnezeu. Cugetătorule al patimilor lui Hristos, adăpatu-te-ai cu înţelepciune din coasta Mântuitorului.

Primeşte, dreptule Partenie, care te-ai supus lui Hristos, suspinul inimii mele celei zdrobite: că se năpusteşte mâhnirea să prade sufletului meu orice bucurie. Aprinde, Doamne, iarăşi în minte însufleţită râvnă, să mor lumii şi să viez Ţie.

Slavoslovi-Te-voi, Doamne, în taină, în ceasuri de noapte, privind la ostenelile plăcutului Tău. Depărtează, cu rugăciunea lui, amorţirea şi somnul ce mă cuprind, ca în adâncul inimii să împlânt sabia Numelui Tău. *(din Canonul Sfântului ce se citeşte la Utrenie)*

O, Rafaile şi Partenie, nestemate care împodobiţi Biserica lui Dumnezeu şi luminaţi pe credincioşi cu razele strălucirii voastre! Voi n-aţi dat somn ochilor voştri, nici genelor voastre dormitare, până nu aţi văzut pe Domnul. Că priveghind aţi curăţat prăpastia inimii cu cărbunele de foc al rugăciunii, pe Iisus odihnindu-L în sălaşul virtuţilor. Sculaţi-ne pe noi cei leneşi din trândăvie şi nelucrare, însufleţindu-ne cu a voastră râvnă. *(din Canonul Sfinţilor ce se citeşte la Utrenie)*

Cu ale lui sfinte rugăciuni, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi! Amin.

Sfântul cuvios Rafail de la Agapia veche

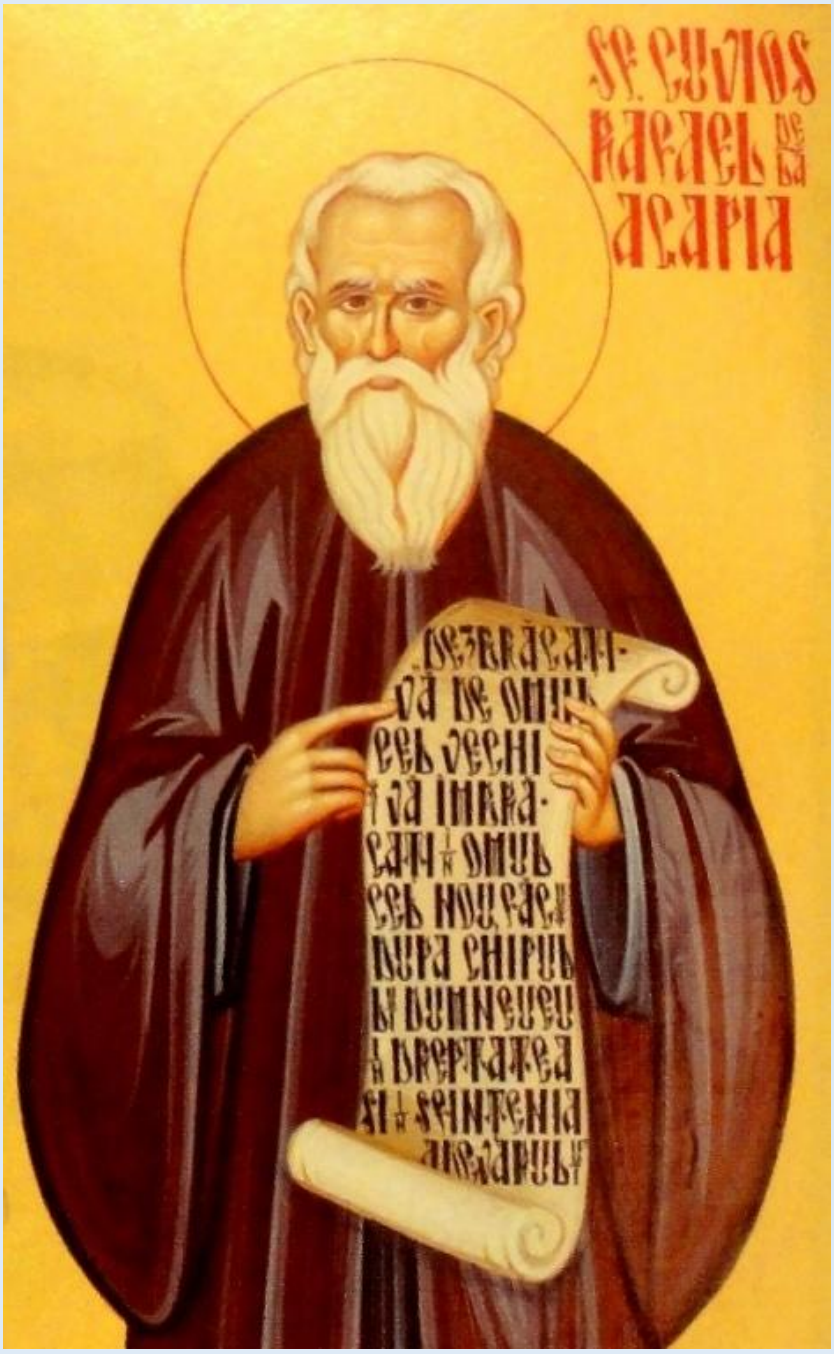

Cuviosul Rafail s-a nevoit în străvechiul aşezământ călugăresc Agapia din Deal, în veacul al XVI-lea. Acesta a fost cinstit încă din secolul al XVII-lea, mai ales în Moldova, ca unul dintre Sfinţii români mai mari, ale cărui sfinte moaşte le-a căutat, spre a le săruta, însuşi Sfântul ierarh Dosoftei, mitropolitul Moldovei.

Sfântul Rafail s-a născut în satul Bursucani, din ţinutul Bârladului, fiind fiul unor părinţi virtuoşi şi de neam bun.

Chemat de faima despre viaţa duhovnicească înaltă a călugărilor din „Mănăstirea lui Agapie", cuviosul părinte veni aici cu dorinţa de a urma calea cea strâmtă şi mult bătătorită de sihaştrii cei din veac. Mult s-a minunat văzând viaţa de aspră nevoinţă, rugăciunea şi tăcerea părinţilor agăpeni. Dar mai mult se cuceri de duhul dragostei celei nefăţarnice. Cu iubirea de Hristos în suflet şi cu îndrăzneala cea bună fiind într-armat s-a făcut ucenic părinţilor.

Învaţă de la ei că ascultarea este mai mare decât toate şi că numai cei curaţi cu inima pot intra în împărăţia lui Dumnezeu, dar pentru a dobândi neprihănirea este nevoie de multă silinţă a firii. Pătrunse, cu vremea, tainele vieţii duhovniceşti, străduindu-se să se asemene părinţilor în osteneli, rugăciune şi smerenie.

După îndelungă ispitire în ascultare, ucenicul luă pe umerii săi jugul cel bun al lui Hristos şi îmbrăcându-se în chipul cel monahicesc, a primit numele de Rafail care se tâlcuieşte „Dumnezeu aduce vindecare". Cu nemăsurată râvnă se silea să dobândească, deopotrivă, toate virtuţile şi astfel, s-a făcut locaş al tuturor bunătăţilor duhovniceşti, încât toţi luau aminte la el, căutând să-l urmeze.

Viaţa de nevoinţă a acestui purtător de Dumnezeu este mult învăluită în taină. Dar se ştie că părinţii agăpeni ţineau o rânduială a locului de la care nu s-a abătut nici ascultătorul monah Rafail. Călugării petreceau în lavră, iar cine era întărit şi râvnea la viaţa cea liniştită a pustiei, cu binecuvântare, pleca să se nevoiască în sihăstrie împreună cu un bătrân, mai târziu, poate şi singur.

Munţii sunt martori tăcuţi ai nevoinţelor Sfinţilor care au petrecut aici. La tot pasul apar tainiţe potrivite nevoinţei. Stânci scobite, peşteri, poieni însorite, obcini unde pădurea începe să dispară au fost întotdeauna locuite de sihaştri. Această cale binecuvântată a urmat-o şi fericitul Rafail, care, asemenea unui vultur în înălţimi, s-a însingurat în inima muntelui. Pustnicii, acele făclii strălucitoare ce au luminat cu viaţa lor îngerească pustietatea muntelui, îi dezvăluiră tainele lucrării duhovniceşti săvârşite cu mintea. *Dar desăvârşita călăuză i-a fost liniştea cea sfântă spre aflarea celor cereşti, iar prin rugăciunea curată se ridică mai presus de cele pământeşti şi văzu slava lui Dumnezeu, cât i-a fost îngăduit. Rodul ostenelilor sihăstreşti şi ale rugăciunii neîncetate a fost dobândirea darurilor înalte, care cu anevoie pot fi înfăţişate în cuvânt.*

Dumnezeu a rânduit ca Sfântul Rafail să fie îndrumător al fraţilor din obşte, căci, prin viaţa sa îngerească şi prin înţelepciunea cea mai presus de fire, pricinuia tuturor uimire. ***În Condica Sfântă şi în pomelnicele vechi este numit fericitul stareţ Rafail. Toţi îl priveau ca pe o icoană a virtuţilor. Sfeşnic de lumină era sihaştrilor, dar şi părinte iubitor creştinilor din satele Moldovei care veneau la el ca la un liman, pentru rugăciuni, tămăduiri şi ajutor în tot felul de nevoi, în vreme de pace sau de cumpănă pentru ţară.***

După trecerea din lumea aceasta, ucenicii, cunoscându-i viaţa şi nevoinţele (se spune că se făceau minuni la mormântul său), i-au dezgropat trupul pe care l-au aflat plin de slavă dumnezeiască şi bine mirositor. A fost aşezat în biserică spre închinare. Odor de mare preţ era pentru Moldova, căci veneau credincioşii să se închine la sfintele sale moaşte, mai ales la hramul Mănăstirii Neamţ, când avea loc pelerinajul la Mănăstirile Neamţ, Agapia şi Secu. La Agapia Veche acest pelerinaj continuă şi azi, cu toate că trupurile întregi ale sfinţilor sunt tăinuite, dar, se pare, părţi din aceste sfinte moaşte se găsesc în unele mănăstiri din Moldova.

\+ * + * +

Cuvioase Părinte Rafail, ca o ramură ai înflorit frumos de căldura Duhului Sfânt şi nouă ne-ai strălucit veselitoare mireasmă pe cerul Moldovei. Că ţi-ai curăţit cu înţelepciune inima dorind să găteşti în ea altar lui Dumnezeu. Iubitorule de nevoinţe prea înţelepte, lauda sihaştrilor, roagă-te să primim şi noi mirul înţelepciunii. *(dintre Laudele ce se cântă la Utrenie)*

Părinte prea sfinte, luminează-mă pe mine cel întunecat, să laud după cuviinţă taina vieţuirii tale, căci în sihăstrie tu te-ai depărtat, ca să stingi cu apa rugăciunii cuptorul patimilor, de-a pururea cugetând la lumina dumnezeieştilor porunci. Roagă-te, Părinte, pentru neamul nostru, să aflăm şi noi milă, ca cela ce ai primit har. *(din Canonul Sfântului ce se citeşte la Utrenie)*

Ca un vultur cu aripile larg deschise, omule minunat, tu la înălţime zburai, având gândul sus neîncetat şi pe stânca Hristos ai aflat odihnă. De al Său dor rănindu-te, pe El îl căutai în liniştea sihăstriei priveghind şi ploi de lacrimi vărsând. Caută spre noi cei îngreuiaţi, ce doar în jos privim înlănţuiţi de multe griji, rugându-te să se deschidă ochii noştri şi să vedem lumina. *(din Canonul Sfântului ce se citeşte la Utrenie)*

Cu ale lui sfinte rugăciuni, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi! Amin.

Pr. Adrian Singurov - Sfinţii cuvioşi români Rafael şi Partenie, de la Agapia veche

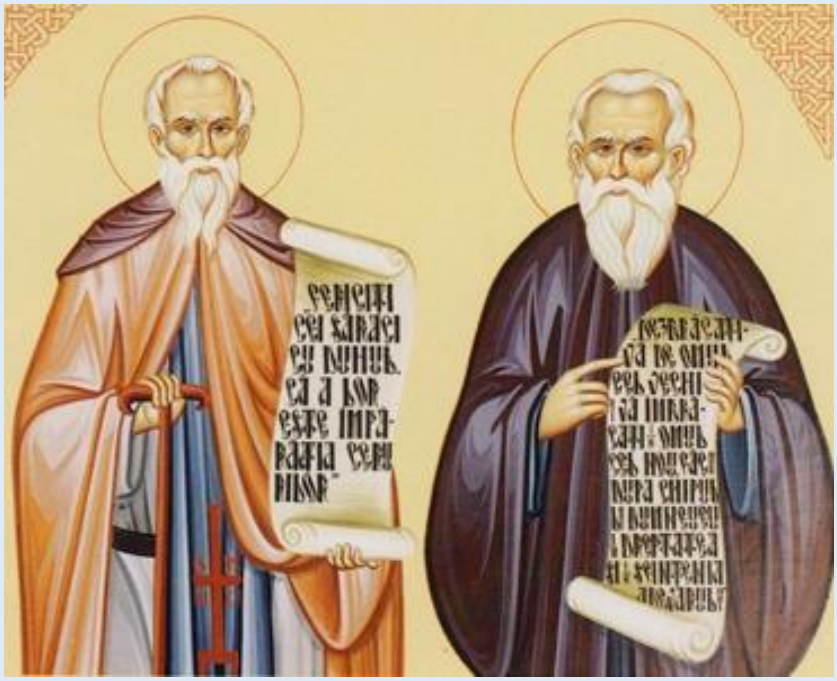

Aceşti sfinţi cuvioşi români reprezintă un capitol special din istoria isihasmului carpatin românesc, făcând parte din cei mai reprezentativi sfinţi ai pustniciei româneşti, care au păstrat rânduiala sfinţilor din vechime, întemeietori de obşti, diferiţi de sfinţii egipteni ai pustiei, stâlpnici sau zăvorâţi.

Sfântul cuvios Rafael s-a nevoit în vechiul aşezământ monahal de la Agapia Veche, în veacul al XVI-lea, fiind cinstit ca sfânt încă din secolul al XVII-lea, mai ales în Moldova. Documentele arată că însuşi Sfântul ierarh Dosoftei, mitropolitul Moldovei, i-a cinstit moaştele. În vechile pomelnice monahale, sfântul apare trecut sub forma „fericitul stareţ Rafail”.

Sfântul cuvios Partenie este un alt nevoitor din obştea de la Agapia Veche, trăitor în secolul al XVII-lea, ca urmaş al vechilor sihaştri. Despre el, tradiţia spune că a sihăstrit în locul numit „muntele Scaunele”, la un kilometru mai sus de actuala mănăstire.

Sfântul Partenie a vieţuit după modelul pustnicilor dinaintea lui, astfel: ziua se ruga în singurătate, mai ales cu Psaltirea, pe care o ştia pe dinafară, iar la apusul soarelui gusta puţină pâine şi legume fierte, după care toată noaptea rostea rugăciunea lui

Iisus, în timp ce împletea coşuri, după rânduiala pe care o aveau şi sfinţii egipteni, numită rucodelie.

Mănăstirea Agapia Veche este un locaş monahal situat către nord, la aproximativ doi kilometri de Mănăstirea Agapia Nouă (din vale), într-o poiană adăpostită de păduri înalte şi dese. Începuturile vieţii monahale de pe aceste locuri au făcut-o călugării sihaştri. În a doua jumătate a secolului al XIV-lea, monahii iubitori de linişte şi rugăciune, sub conducerea cuviosului Agapie, venit de la Mănăstirea Neamţ, au ridicat un schit din lemn, pe locul numit astazi „Livada Părinţilor”.

Cu timpul, numărul sihaştrilor a crescut, biserica din poiană devenind neîncăpătoare. Drept urmare, pe la mijlocul secolului al XVI-lea, domnitorul Moldovei, Petru Rareş şi doamna Elena au contribuit la construcţia unei noi biserici din piatră, pe locul celei vechi, pe care au înzestrat-o cu odoare şi moşii. Biserica acestora, căzută în ruină, purtând hramul „Sfinţii Arhangheli Mihail şi Gavriil”, a fost reconstruită şi ctitorită în anul 1680 de către Anastasia Doamna, soţia lui Gheorghe Duca-Vodă, adăugându-i un nou hram, „Schimbarea la Faţă a Domnului” (6 august), care se păstrează şi astăzi.

Deplasările de teren de pe teritoriul mănăstirii au produs stricăciuni mari, necesitând numeroase consolidări şi renovări. Astfel, în perioada anilor 1990-1994, a fost necesară demolarea bisericii şi înălţarea unui nou locaş, pe o temelie de beton armat, placată cu piatră, bine implantată în roca muntelui. Biserica, mult mai înaltă şi mai încăpătoare este construită din bârne groase din brad, îmbrăcate în exterior cu draniţă, cu pereţi ornamentaţi, cu un brâu sculptat din stejar.

Sihăstria de la Agapia Veche a fost un nucleu de credinţă ortodoxă şi de cultură românească, în care pustnicii au trăit într-o desăvârşită duhovnicie, mulţi dintre ei fiind proslăviţi după moarte, în rândul sfinţilor, fiind amintiţi şi de părintele prostosinghel Ioanichie Bălan, în Patericul românesc.

Sfântul cuvios Rafael

Sfântul Rafael s-a născut în anul 1560, în satul Bursucani, comuna Bălăbăneşti, aflată nordul judeţului Galaţi. De curând, satul natal al sfântului, pe locul fost schit, s-a pus temelia unui nou aşezământ monahal, numit Schitul Zimbru (metoc al Mănăstirii Adam). Astfel, odată cu oficializarea cinstirii sale în Biserica Ortodoxă Română, cuviosul Rafael a devenit unul dintre ocrotitorii Eparhiei Dunării de Jos.

Începând cu secolul al XVI-lea, mulţi sihaştri s-au retras în „codrii Adamului”, vieţuind în asceză şi neîncetată rugăciune. Urmând probabil acestor nevoitori, Sfântul Rafail a luat şi el drumul mănăstirii, oprindu-se în pădurile dese de la Agapia din Deal, unde călugării nemţeni duceau o viaţă deosebit de înaltă.

Între anii 1580-1585, la pustnicii din Agapia a apărut tânărul Partenie, care a primit binecuvântare de a rămâne în obşte, locuind până la sfârşit pe dealurile Agapiei. La tunderea în monahism, tânărul a primit numele de Rafael. Odată primind harul monahal, Rafael se va nevoi neîncetat, ziua şi noaptea. Aprinzându-se în inima lui o dorinţă de neînfrânt după mai multă linişte, sfântul a primit binecuvântarea de a se retrage în singurătate, numai o dată la câteva zile el coborând în obşte. După mai mulţi ani petrecuţi în singurătate şi nevoinţe smerite, Sfântul Rafail a coborat în obştea monahală, unde a fost ales duhovnic.

Se crede că, în cele din urmă, sfântul Rafael a fost ales chiar stareţ al mănăstirii. În toate pomelnicele vechi şi mai noi, precum şi în „Sinodicul mănăstirii”, scris în anul 1869, întocmit după cele mai vechi pomelnice, cum se subliniază în prefaţă, pomelnice care s-au distrus, la capitolul „Stareţi şi duhovnici”, părintele Rafael apare al doilea, după sihastrul Agapie, întemeietorul schitului Agapia Veche, şi este numit „fericitul stareţ Rafail”, între anii 1640-1645.
La numai şapte ani de la înmormântare, când părinţii au desfăcut mormântul, trupul său a fost aflat neputrezit şi frumos mirositor. După rugăciuni îndelungate şi dezlegări, rămânând nedesfăcut, trupul sfântului a fost aşezat într-o raclă de lemn, în biserica schitului.

Sfântul mitropolit Dosoftei al Moldovei îl considera sfânt pe părintele Rafail, cinstindu-i moaştele cu mare evlavie. Plecându-se cu multă smerenie, mitropolitul a sărutat Sfintele moaşte ale cuviosului Rafael, lăsând o însemnare în cartea sa, „Vieţile Sfinţilor” sau „Prologariu”, din anul 1686, tiparită la Iaşi, la fila 152, de la 9 iunie: „Şi din Rumâni mulţi sunt carii am şi văzut viaţa şi traiul lor, dar nu s-au căutat, fără numai Daniil de Voroneţ şi Rafail de Agapia, şi am sărutat şi sfintele moaşti”. În vremuri de prigoană însă, Sfintele Moaşte au fost ascunse, acestea rămânând neaflate până astăzi.

Sfântul cuvios Partenie

Sfântul Partenie, un alt sfânt cuvios părinte, vieţuitor în obştea de la Agapia din Deal şi vrednic al sihaştrilor de demult, a aceste locuri prin secolul XVII-lea. Partenie a fost ucenic stareţului Eufrosin, ctitorul mănăstirii din „Livada Părinţilor”, de la care şi primeşte tunderea în monahism.

Potrivit tradiţiei locului, crede că acest sfânt cuvios s-nevoit în singurătate, în locul numit „muntele Scaunele”. Nevoinţa părinţilor de aici era una deosebit de înaltă, precum urmează: ziua se rugau în singurătate, mai ales cu Psaltirea, pe care o ştiau pe dinafară, iar la apusul soarelui, gustau puţin din pâine şi legume fierte, după care toată noaptea se nevoiau, rugându-se cu rugăciunea lui Iisus, iar cu mâinile împletind coşuri. Când oboseau, ei se odihneau puţin, şezând pe scaune de lemn.

Sfântul ierarh Dosoftei, mitropolitul Moldovei, care a cunoscut mulţi călugări cu viaţă duhovnicească din Moldova, îl numără pe cuviosul Partenie printre sfinţii români cărora „le-a văzut viaţa şi traiul”. Astfel, după adormirea sa întru Domnul, în anul 1660, când trupul i-a fost dezgropat, acesta a fost aflat nestricat şi frumos mirositor.

Părticele din moaştele Sfinţilor Rafael şi Partenie se află la Sihăstria de la Agapia Veche (2 km mai sus de Mănăstirea Agapia din Vale; 12 km sud-vest de Târgu Neamţ; 48 km nord de Piatra Neamţ) şi la Mănăstirea Putna (la 30 km nord-vest de Rădăuţi, judeţul Suceava).

Tudorel Rusu - Agapia Veche, locul de întâlnire cu Sfinții Rafail și Partenie pentru numeroși pelerini

Aflată într-o zonă muntoasă, protejată de păduri seculare, unde zgomotul și forfota civilizației moderne încă nu au ajuns, Schitul Agapia Veche din județul Neamț și-a așteptat duminică, 21 iulie, pelerinii doritori să-i cinstească în locul în care s-au nevoit, pe Sfinții Rafail și Partenie. Atât frumusețea și liniștea locurilor, dar și procesiunea îmbodobită cu cântări duhovnicești ce s-a desfășurat de la Mănăstirea Agapia până la Schitul Agapia Veche, cât și pacea Sfintei Liturghii săvârșite sau mirosul de tămâie izvorât parcă de peste tot, i-au făcut pe credincioșii prezenți să simtă, ca altădată mitropolitul Nicodim al Moldovei, că Agapia Veche este, într-adevăr, „un loc sfințit”.

Cu ocazia prăznuirii Sfinților Rafail și Partenie, a avut loc o procesiune, care s-a desfășurat de la Mănăstirea Agapia până la Schitul Agapia Veche

În timpul procesiunii, s-a citit acatistul Sfinților prăznuiți

Din soborul preoților slujitori au făcut parte arhim. Nichifor Horia, exarhul administrativ al Arhiepiscopiei Iaşilor şi arhim. Hrisostom Rădășanu, consilierul educațional al Arhiepiscopiei Iaşilor

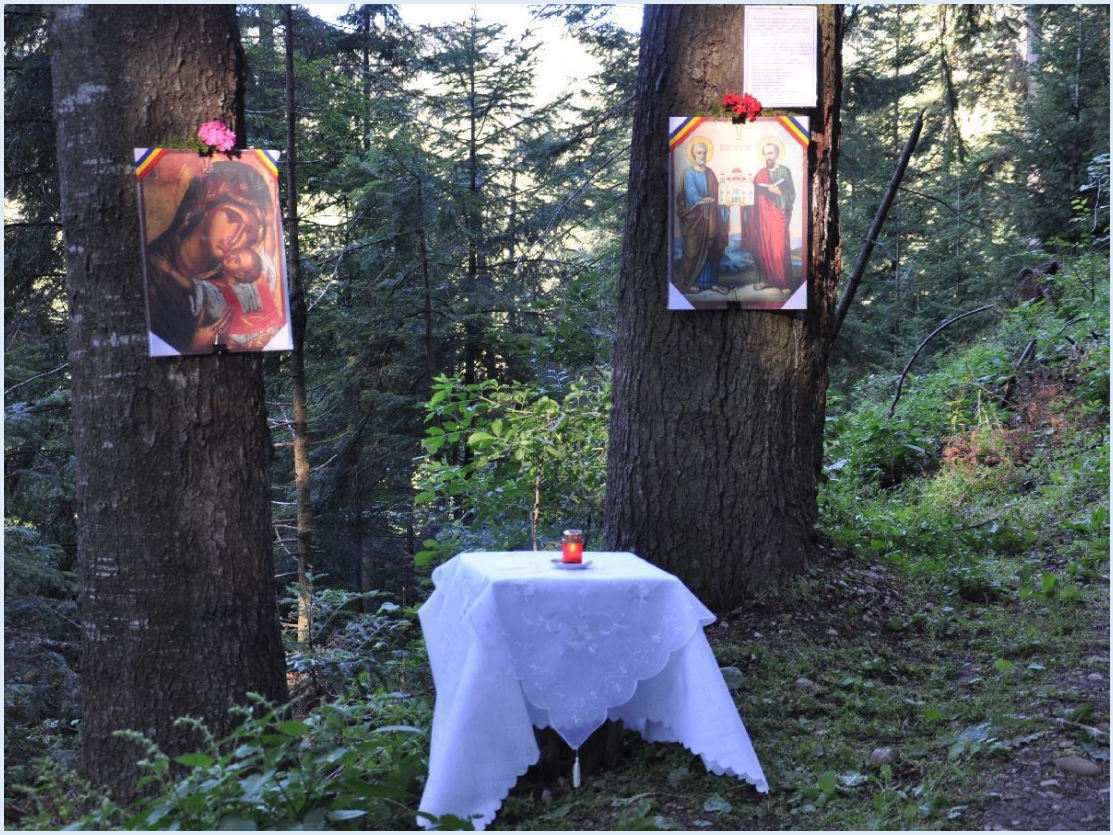

Duminică, 21 iulie 2013, în ziua prăznuirii lor, Sfinții pustnici ai Agapiei, Rafail și Partenie, au fost cinstiți în mod cu totul deosebit de obștea monahală de la Schitul Agapia Veche, dar și de pelerini veniți din toată Moldova. Încă de la primele ore ale dimineții, a avut loc o procesiune închinată sfinților, care s-a desfășurat de la Mănăstirea Agapia până la Schitul Agapia Veche. În sunet puternic de toacă și în miros de tămâie, sutele de credincioși prezenți la procesiune s-au rugat sfinților prăznuiți, alături de maicile de la Mănăstirea Agapia, care au purtat în mâini icoane și prapuri. Pe drumul de munte anevoios, mulțimea de credincioși a făcut mai multe popasuri, citindu-se de către preoți condacele și icoasele acatistului Sfinților sărbătoriți.

La intrarea pe poarta schitului, procesiunea a fost întâmpinată de arhim. Nichifor Horia, stareţul Mănăstirii „Sfinţii trei Ierarhi” din Iaşi şi exarhul administrativ al Arhiepiscopiei Iaşilor și de arhim. Hrisostom Rădășanu, consilierul educațional al Arhiepiscopiei Iașilor, care, împreună cu ceilați preoți prezenți, au slujit apoi Sfânta Liturghie pe un podium special amenajat în curtea așezământului monahal.

Răspunsurile la strană au fost date de obștile monahale de la Mănăstirea Agapia și de Schitul Agapia veche.

„Cel ce se roagă cu adevărat, poartă în sufletul său zbaterea unei lumi întregi”

Cuvântul de învățătură de la finalul slujbei a fost rostit de arhim. Nichifor Horia, în care a arătat ce impact are desăvârșirea sfinților atât asupra semenilor lor, cât și asupra mediului înconjurător: *„Sufletul celui ce s-a unit cu Dumnezeu și L-a cunoscut drept pe El, este purtător de pace și de dragoste, virtuți care se transmit în jurul lui nu doar în timpul vieţuirii sale, ci chiar și peste ani. Astăzi (duminică, n.red.), fericim pe cuvioșii Rafail și Partenie, cei ce au sfințit pământul acestui schit. Nu știm multe despre viața lor, dar știm că ei au împărtășit acestui loc o pace, o simplitate, o liniște și o statornicie pe care nu știm să o definim, dar pe care o simțim de fiecare dată când venim aici. Nu e doar pacea unui câmp sau a unei poieni liniștite, pe care o putem simți și în drumețiile noastre, nu e doar pacea maicilor care slujesc aici în post, în rugăciune și în ascultare, nu e doar simplitatea așezământului, ci e ceva mai mult decât atât. Ceea ce nu putem defini este pacea pe care Sfinții Rafail și Partenie, dar și mulți alți sfinți neștiuți din acest loc, ne-o transmit nouă, pace care ne cheamă să mărturisim că într-adevăr, minunat este Dumnezeu întru sfinții săi, și care ne arată că ceea ce căutăm de fapt în această lume este liniștea și simplitatea sufletului.*

Cine gândește că Sfinții Rafail și Partenie s-au retras în aceste locuri de isihie pentru a nu a avea grija copiilor, a gospodăriei, a capriciilor celor de aproape, și să admire cele pe care Dumnezeu le-a pus minunat pe pământ, greșește. Nu prin aceste lucruri s-au desăvârșit sfinții, ci prin rugăciunile către cei adormiți, către cei în boli și suferințe, către cei deznădăjduiți. Așa și sfinții prăznuiți astăzi au purtat suferințele de tot felul ale semenilor lor în rugăciunile lor, în sufletele lor, și chiar în trupurile lor. Cel ce se roagă cu adevărat, așa cum au făcut-o Sfinții Rafail și Partenie, poartă în sufletul său zbaterea unei lumi întregi, după cum mărturisește și Sfântul Siluan, că «a te ruga pentru ceilalți este ca și cum ți-ai vărsa sângele»”.

La finalul cuvântului, părintele exarh a transmis arhierești binecuvântări ale Înaltpreasfințitului părinte Teofan, mitropolitul Moldovei și Bucovinei, cu ocazia sărbătorii schitului Agapia Veche, și a adus mulțumiri monahiei Olimpiada Chiriac, stareța Mănăstirii Agapia, și monahiei Fanuria Horătău, egumena Schitului Agapia Veche.

„Sunt legată sufletește de măicuțele și locurile de aici”

Printre credincioșii prezenți la sărbătoarea schitului Agapia Veche, s-au aflat pelerini din toată Moldova, mulți dintre ei îmbrăcați în tradiționalul costum popular.

„Sunt legată sufletește de măicuțele și locurile de aici. Nici nu am simțit drumul până la schit. Când faci lucrurile cu drag, totul ți se pare ușor. Pentru prima dată în viața mea, azi am îmbrăcat costumul popular. Așa am simțit, că merg la o mare sărbătoare ”, ne-a mărturisit Gordăn Maria din Pașcani.

La fel, domnul Ioan Iliescu din Bălțătești - Neamț, de profesie profesor, a venit îmbrăcat în costumul popular, împreună cu toată familia. *„Această zi este deosebită pentru întreaga zonă de aici, fiind sărbătoare mare la Schitul Agapia Veche. Am venit, ca de fiecare dată în ultimii ani, pentru a participa atât la procesiune, cât și la Sfânta Liturghie. Am ales costumul popular pentru această zi, atât pentru mine, cât și pentru soție și copil, pentru că Biserica a fost și este principala păstrătoare de tradiții, dar și pentru că eu cred că suntem datori să popularizăm această frumoasă ținută. O națiune fără portul popular este o națiune fără identitate”.*

Sfinţii cuvioşi ai Agapiei Vechi

Despre cuviosul Rafail se spune că s-a nevoit în străvechiul aşezământ călugăresc Agapia din Deal, în veacul al XVI-lea, fiind cinstit încă din secolul al XVII-lea, mai ales în Moldova, ca unul dintre marii sfinţi români, ale cărui sfinte moaşte le-a căutat, spre a le săruta, însuşi Sfântul ierarh Dosoftei, mitropolitul Moldovei.

Despre Sfântul cuvios Partenie, vrednic urmaş al sihaştrilor din Munţii Agapiei, se spune că a vieţuit în aceste locuri în veacul al XVII-lea. Mărturie a vieţuirii sale sfinte şi minunate este şi faptul că, după trecerea la cele veşnice (1660), trupul fiindu-i dezgropat, după rânduiala strămoşească, a fost găsit nestricat şi se spune că multe minuni s-au întâmplat la mormântul său.

Aceşti doi mari luminători ai călugărilor întregesc şirul părinţilor din veac ce s-au sfinţit prin mari nevoinţe în „Mănăstirea lui Agapie” şi în împrejurimile ei.

Slujba Sfinților cuvioși Rafael și Partenie de la Agapia veche

La Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă a fost publicată Slujba Sfinților cuvioși Rafael și Partenie de la Agapia veche, sărbătoriți în fiecare an la 21 iulie.

Cuviosul Rafael s-a nevoit în străvechiul aşezământ călugăresc Agapia din Deal, în veacul al XVI-lea. Acesta a fost cinstit mai ales în Moldova, ca unul dintre marii Sfinţi români, ale cărui sfinte moaşte le-a căutat, spre a le săruta, însuşi Sfântul ierarh Dosoftei, mitropolitul Moldovei.

Sfântul Partenie, părintele cel sfânt şi minunat, vrednic urmaş al sihaştrilor din Munţii Agapiei, a vieţuit în aceste locuri în veacul al XVII-lea. Sfântul ierarh

Dosoftei, mitropolitul Moldovei, care a cunoscut mulţi călugări cu înaltă viaţă duhovnicească din Moldova, îl numără pe cuviosul Partenie printre Sfinţii români cărora le-a văzut viaţa şi traiul.

Canonizarea Sfinților cuvioși Rafael și Partenie de la Agapia Veche a fost aprobată de către Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române în ședința de lucru din 05-07 martie 2008. În data de 05 iunie, la Mănăstirea Neamț, în cadrul Sfintei Liturghii a avut loc proclamarea solemnă a canonizării. Apoi, în data de 21 iulie 2008 a avut loc proclamarea locală a canonizării Sfinților cuvioși Rafael și Partenie, prin săvârșirea Sfintei Liturghii la Mănăstirea Agapia Veche.

Icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului „Axioniţa” de la Mănăstirea Agapia

Icoana Maicii Domnului de la Mănăstirea Agapia este aşezată în biserica cea mare a mănăstirii, în centrul naosului, în partea dreaptă, într-o strană de lemn, frumos sculptată şi împodobită cu candele şi broderii.

***

Tradiţia locului afirmă că icoana ar fi din secolul al XIV-lea sau chiar al XIII-lea, de origine sau influenţă bizantină. Stilul în care a fost pictat chipul Maicii Domnului şi alte câteva elemente, cum ar fi scrisul, atestă influenţa.

După aceeaşi tradiţie, icoana a fost dăruită Mănăstirii Boiştea de către ctitorul acesteia, ieromonahul Macarie Bou, către sfârşitul secolului al XIV-lea. La începutul veacului al XVII-lea, când Mănăstirea Boiştea a fost desfiinţată, icoana a fost adusă la Mănăstirea Topoliţa şi de aici la Mănăstirea Gârcina, în timpul domniei lui Ieremia Movilă.

În anul 1803, când maicile de la Gârcina au venit la Agapia, printre bunurile transferate aici s-a numărat şi icoana Maicii Domnului „Axioniţa”, dovadă a valorii ei deosebite.

Icoana Maicii Domnului de la Agapia a fost repictată în secolul al XVI-lea, dar după anul 1970 ea a fost restaurată, scoţându-se la lumina vechea pictură, care este de o frumuseţe deosebită.

Otilia Bălinişteanu - Bisericuţele din satul măicuţelor

La Agapia din Vale, în afara incintei cunoscutei mănăstiri moldave, se găsesc două bisericuţe de lemn importante atât pentru arhitectura populară în lemn a veacului în care au fost ridicate, cât şi pentru viaţa spirituală a locului.

Biserica de lemn cu hramul „Sfântul Ioan evanghelistul“ din cimitirul Mănăstirii Agapia

Pe la 1600 călugării ce vieţuiau în Agapia veche au coborât pe valea pârâului Agapia şi şi-au încropit o gospodărie chiar în zona în care astăzi se află mănăstirea. Locul, mai larg şi mai aproape de drum, le înlesnea mult munca. Şi pentru că nu puteau vieţui aici fără o bisericuţă, au ridicat un lăcaş de lemn pe un deal, sub poala pădurii. Iar în jurul ei i-au îngropat, de-a lungul vremii, pe cei dintre ei care plecau din lumea aceasta.

Spre mijlocul secolului XVII s-a ridicat Mănăstirea Agapia, iar călugării au vieţuit aici până la începutul secolului XIX. În 1803, din dispoziţia mitro-politului Moldovei Veniamin Costachi, Agapia a devenit mănăstire de maici.

Pe atunci, în afara incintei mănăstirii, case existau numai pe strada mare. După venirea măicuţelor, satul s-a extins. Astăzi, în jurul mănăstirii, tabloul e încân-

tător: căsuţe albe, cu cerdac de lemn, înconjurate de pomi fructiferi de tot felul şi de câte un o palmă de pământ, lucrat în cea mai bună rânduială. Liniştea învăluie, protector, locul. Prin micile grădini, pe uliţele pietruite, măicuţele aşază ordine şi bun rost în toate, ca nişte furnici uriaşe.

La fel şi în bisericuţele de lemn, unde totul e păstrat în cea mai bună rânduială.

Urc aleea de brazi ce duce spre bisericuţa din cimitir, „ Sfântul Ioan Bogoslov“, cum i se spune aici, considerată cea dintâi biserică de la Agapia din Vale. Mă însoţeşte maica Filoteia Cosma, fost muzeograf în cadrul mănăstirii, cea care ştie în amănunt istoria acestor locuri.

„Bisericuţa are un amplasament extrem de frumos. Ridicarea ei sub pădure e parcă făcută pentru a se încadra fiinţial în natura înconjurătoare. Parcă natura se uneşte cu biserica, dar şi biserica împrumută de la natură măreţia, simplitatea, armonia proporţiilor, dăinuirea ei în timp. Se presupune că într-o zonă mai înaltă omul se eliberează de lucrurile pământeşti şi cu cât se înalţă şi material, se înalţă şi spiritual, apropiindu-se de Dumnezeu. Locul acesta este minunat şi de-aici, de sus, se vede până aproape de apa Moldovei“, spune maica.

Într-adevăr, locul e splendid. Înconjurat de înălţimi şi de pădure, aşezat sus, pe buza dealului, lăcaşul pare să vrea a oferi privirii întreg ţinutul Neamţului, ca într-o fotografie.

Bisericuţa din cimitirul mănăstirii a fost ridicată pentru prima oară, se pare, în secolul XVII, de către călugării de la Agapia Veche, primind hramul „ Sfântul Ioan evanghelistul“.
La 1821 a fost distrusă, însă, în totalitate, în urma cumplitului pârjol al turcilor. „În anul 1821 a fost incediată de turcii ce veniseră în urmărirea eteriştilor, refu-giaţi în zona Neamţului. Atunci a fost distrusă în totalitate, dar a fost refăcută destul de repede. A fost reconstruită pe acelaşi amplasament, după acelaşi plan şi a avut parte de mai multe restaurări de-a lungul timpului“, explică maica Filoteia.

Stilul arhitectural al „bisericuţei din cimitir“

Lăcaşul este construit din grinzi masive de stejar, aşezate pe o temelie de piatră de râu şi este acoperit cu draniţă de brad.

În secolul XIX bârnele au fost acoperite atât la interior, cât şi la exterior cu scândură vopsită, pentru o mai bună protecţie, aşa cum se obişnuia în acea vre-me. Iniţial, biserica a avut doar altar, naos şi pronaos, pridvorul fiind adăugat ulterior.

Biserica are formă de corabie şi este realizată de meşteri locali, în cel mai autentic stil moldovenesc, fără turlă. Clopotniţa este construită alături.

La exterior se remarcă consolele ce sprijină acoperişul, lucrate cu migală şi atenţie.

Prima restaurare a bisericii a avut loc, aşa cum consemnează documentele mănăstirii, la 1883, de către maica stareţă Elisabeta Cerchez, din grija căreia s-a construit şi o gropniţă la subsol.

Astăzi, în această gropniţă se păstrează obiectele necesare îngropării morţilor. De asemenea, bisericuţa a mai fost restaurată în 1977, în vremea stareţei Eustochia Ciucanu.

În jurul micii bisericuţe s-a format şi cimitirul în care sunt îngropate măicuţele ce pleacă în lumea veşniciei. Însă, aici îşi dorm somnul de veci şi primii călugări, cei veniţi de la Agapia veche, moşii şi strămoşii familiilor care locuiesc în jurul mănăstirii, precum şi o seamă de personalităţi: prinţul Grigore M. Sturdza, mitropolitul Moldovei Irineu Mihălcescu, Margareta I. D. Ştefănescu, fiica lui Alexandru Vlahuţă.

Inventarul de interior

„Aici nu se slujeşte decât din martie până în septembrie. Iarna e foarte frig şi nu există posibilitate de încălzire“, spune maica Filoteia, în timp ce intrăm în micul lăcaş.

În bisericuţa de la cimitir, aşa cum îi spun măciuţele, au existat, dintotdeauna, două catapetesme. Una mai veche, de secol XVIII, şi una realizată la 1821, ambele fiind astăzi în atelierul de restaurare, din cauza degradării.

În interior biserica a fost pictată, se pare, la 1821. La restaurarea din 1977 a fost însă repictată de părintele Vartolomeu Florea, de la Mănăstirea Sihăstria. „Este frescă pe lemn şi nu prezintă o valoare deosebită, însă pentru noi bisericuţa aceasta este valoroasă ca mesaj spiritual“, îmi spune maica Filoteia. Astăzi şi această pictură este destul de degradată, fapt pentru care interiorul va fi repictat în cel mai scurt timp.

Din inventarul bisericii fac parte cărţi vechi de cult, aflate acum în depozitul de carte al mănăstirii, câteva icoane pictate de Nicolae Grigorescu, precum şi câteva candele deosebit de frumoase, lucrate în filigran, în stil armenesc, păstrate cu grijă în muzeul de la Agapia.

Bolniţa de lemn „Adormirea Maicii Domnului“

Coborâm dealul cimitirului pentru ca la baza lui, în partea de est, să descoperim o altă biserică de lemn. Ridicată la 1780 şi restaurată de vornicul Iordache Miclescu, la 1854, aceasta se remarcă prin proporţiile mai mari şi prin sobrietatea ansamblului.

Această bisericuţă mai este cunoscută şi sub denumirea de bolniţa de lemn de la Agapia. E o biserică liniştită, în care veneau şi vin şi acum să se roage maicile mai bătrâne. Pentru că în jur a existat o incintă de lemn în care fiecare dintre acestea avea câte o chiliuţă. Din păcate, în 1992, incinta a fost mistuită de un incendiu devastator, atunci în mare primejdie de a arde aflându-se chiar şi biserica. „Acea incintă din lemn avea formă de careu şi era construită în jurul bisericii. În 1992 a luat foc de la o lumânare uitată aprinsă. Era secetă, zăpadă mare, un ger cumplit, până au venit pompierii de la Piatra Neamţ a fost prăpădenie. Pe biserică au pus cearşafuri ude şi au reuşit s-o salveze“, îşi aminteşte măicuţa.

Biserica este construită din bârne de stejar, pe temelie de piatră. În anul 1981, din cauza degradării bârnei, aceasta a fost acoperită la exterior cu scândură vopsită, pentru a fi protejată. Acoperişul este din şiţă şi tablă. Pridvorul a fost adăugat ulterior.

Lăcaşul se remarcă prin simplitate şi graţie, eleganţa ansamblului fiind accen-tuată şi de cele trei turle. Forma este cruce romană cu aspect trilobat.

De-a lungul timpului, biserica a fosat restaurată integral în două rânduri: la 1854, de către Iordache Miclescu şi surorile sale, rude ale mitropolitului Sofronie Miclescu, şi în 1981, când exteriorul a fost blănit cu scândură, iar şindrila a fost schimbată.

Aici, slujbele se săvârşesc zilnic, fie iarnă, fie vară.

Inventarul iconografic

Ca şi cealaltă biserică, şi aceasta este pictată pe interior. Prima pictură a fost realizată în 1946, de pictorul Constantin Negrescu din Roman, pe cheltuiala mitropolitului Irineu Mihălcescu. În 1981 pictura a fost refăcută de către părintele Vartolomeu Florea de la Mănăstirea Sihăstria.

„Catapeteasma şi stranele au fost schimbate pentru că erau prea mâncate de cari şi nu s-a mai putut salva nimic. Stranele au fost făcute după modelul celor vechi, cu câte un citat din Sfinţii Părinţi sau din texte biblice, un lucru pe care nu l-am mai văzut în altă parte“, spune maica Filoteia Cosma.

Un obiectiv turistic de vizitat

Ambele lăcaşuri de lemn de la Agapia sunt incluse pe lista monumentelor istorice de categoria A din judeţul Neamţ. Frumuseţea lor, amplasamentul pe care au fost construite, istoria şi poveştile pe care le duc în spate fac din aceste biserici un obiectiv de trecut pe lista celor pe care urmează să le vizitaţi. Aşadar, dacă ajungeţi la mănăstirile din Neamţ şi implicit la Agapia, faceţi-vă timp să ajungeţi şi la bisericuţa din cimitir, precum şi la bolniţa de lemn, urcaţi pentru câteva minute în turnul clopotniţă al acesteia şi încărcaţi-vă de pacea acestui loc binecuvântat. Şi, mai ales, luaţi în gând şi în suflet imaginea fabuloasă a satului măicuţelor, construit din hărnicie, răbdare şi migală.

Pr. Silviu Cluci - Mănăstirea Agapia

„…Din câte biserici avem în țară, nici una nu închide o așa de aleasă comoară artistică, atâta bogăție de viață cerească, exprimată așa de frumos, așa de curat și cu atâta putere” (Alexandru Vlahuță, 1910)

***

Mănăstirea Agapia este situată pe valea pârâului Agapia-Topoliţa, la poalele culmii Măgura, la o distanță de 9 km de orașul Târgu Neamț şi la 3 km de satul Agapia. Aşezată în mijlocul unei păduri, este una dintre cele mai mari mănăstiri de maici din România.

Perioada medievală

Denumirea Agapia provine de la sihastrul Agapie, care s-a nevoit în poiana unde se află în prezent Schitul Agapia veche. Deoarece acesta era greu accesibil, la începutul secolului al XVII-lea unii călugări s-au stabilit pe locul actualei mănăstiri, construind aici o biserică de lemn.

Hatmanul Gavriil Lupu, fratele domnitorului Vasile Lupu, a hotărât să sprijine obştea de curând mutată şi să ridice o biserică de zid, în locul bisericii de lemn.

Construcţia bisericii mari de la Agapia a început la 16 octombrie 1642 şi a fost terminată la 3 septembrie 1644, planurile acesteia fiind alcătuite de arhitectul grec Enache Ctisi de la Constantinopol. Sfântul lăcaş a fost târnosit la 12 septembrie 1646 de către mitropolitul Varlaam al Moldovei, înconjurat de un mare sobor de preoți și călugări, în prezența voievodului Vasile Lupu.

Îndelungata istorie a Mănăstirii Agapia a cunoscut şi momente de grea încercare, invazii care au adus mari pagube mănăstirii și uneori i-au făcut pe călugări să se refugieze în munții din împrejurimi.

Pot fi amintite atacurile turcilor și tătarilor din 1671-1672, când mănăstirea a fost avariată, jefuirea Agapiei de către tătari în iarna anului 1674-1675, prădarea mănăstirii de către poloni în 1680, care au transformat biserica mare în grajd de cai, și avarierea mănăstirii tot de către oștenii poloni ai regelui Ioan al III-lea Sobieski, în perioada 1689-1693.

Agapia - mănăstire de maici

În 1803, dorind să înființeze un seminar de preoți la Mănăstirea Socola din Iași, mitropolitul Veniamin Costache al Moldovei a dispus ca cele 50 de maici de la Socola să se mute la Mănăstirea Agapia. Prin hrisovul domnesc din 1803 al lui Alexandru Moruzi, Mănăstirea Agapia a devenit mănăstire de maici. Cei 15 călugării rămaşi la Agapia la 1803 au fost mutaţi la Neamţ şi Râşca.

Odată cu venirea obștii de maici a fost înființată o școală pentru călugărițe, unde să învețe psaltichie, limba greacă, precum și meșteșugul broderiei și țesătoriei. Ca stareță a fost numită maica Elisabeta Costache, sora mitropolitului Veniamin Costache.

În 1821, liniştea mănăstirilor din Moldova este tulburată de răscoala eteriştilor greci. La 16 septembrie 1821 sfântul lăcaş monahal a fost devastat și incendiat de turci, iar călugăriţele sunt nevoite să pribegească doi ani prin munţi. După plecarea eteriştilor din Moldova şi restabilirea liniştii, maica Elisabeta readună obştea împrăştiată şi începe a reface bisericile arse, clădirile incintei, toate acestea fiind însemnate pe pisania de pe peretele din partea de nord.

Împreună cu fratele ei, mitropolitul Veniamin, maica Elisabeta a ctitorit pe latura de sud a incintei mănăstirii un paraclis cu hramul Naşterea Maicii Domnului şi Duminica tuturor Sfinţilor, care să fie pentru pomenirea lor. Catapeteasma paraclisului a fost adusă de la Mănăstirea Bisericani de către domnitorul Mihail Sturdza (1834-1849), paraclisul fiind sfinţit la 31 august 1847, după moartea celor doi ctitori, în timpul stareţei Amfilofia Morţun.

Între anii 1858-1862, schimonahia Tavefta Ursache - cea mai importantă stareţă a Agapiei din secolul al XIX-lea - a restaurat în întregime biserica mare şi a ales să o picteze Nicolae Grigorescu, pe atunci un tânăr pictor. A refăcut chiliile şi biserica Mănăstirii Agapia veche. A organizat ateliere de covoare şi broderii, iar pentru surorile tinere, a deschis o şcoală în mănăstire.

În vâltoarea secolului XX

În timpul primului război mondial, maicile au participat la îngrijirea răniţilor şi lucrează haine pentru soldaţi. Stareţa Epraxia Deme va organiza apoi un orfelinat pentru copiii celor morţi în război, cărora le va asigura şi şcolarizarea. În perioada interbelică se înfiinţează la Agapia un atelier de broderie şi ţesătorie, primul din ţară în care se pot coase mitre arhiereşti.

Filantropia mănăstirii se va manifesta şi în timpul celui de-al doilea război mondial, când Agapia, pe lângă contribuţia la Crucea Roşie, adăposteşte refugiaţi şi întreţine studente orfane.

Până în 1959 Agapia devine cea mai importantă mănăstire de maici din Moldova, găzduind aici şi Seminarul monahal pentru călugăriţe. Decretul 410 din 1959, de alungare a călugărilor din aşezămintele monahale, duce la închiderea seminarului şi la îndepărtarea obştii, aproape în întregime. Maicile rămase, împreună cu cele care reuşesc să revină, duc mai departe flacăra dragostei creştine.

În perioada comunistă, la cârma Agapiei au stau două dintre marile personalităţi ale monahismului românesc din secolul XX: maicile stareţe Veronica Constantinescu şi Eustochia Ciucanu.

Pe drumul dragostei creştine în secolul XXI

Revoluţia din 1989 a adus deopotrivă posibilitatea primirii celor care doreau să devină maici, dar şi greutatea formării duhovniceşti a tinerelor care au intrat pe poarta mănăstirii.

În 1990 a fost redeschis Seminarul Monahal „Cuvioasa Parascheva”, la iniţiativa Maicii Eustochia şi cu binecuvântarea mitropolitului de atunci al Moldovei, actualul Părinte Patriarh Daniel.

În 1995 au început ample lucrări de restaurare a acestui monument istoric, ele fiind finalizate la începutul anului 2009. O mare atenţie a fost acordată picturilor murale originale aparţinând lui Nicolae Grigorescu, acestea fiind supuse unor lucrări de refacere şi recondiţionare.

La vechile ateliere s-au adăugat cele de cojocărie, broderie manuală şi computerizată, pictură în stil bizantin, încondeiere, pictare şi mărgelare ouă. S-a reluat studiul muzicii tradiţionale bisericeşti, de factură bizantină, un grup de 30 maici cântând în fiecare duminică şi sărbătoare la strana Agapiei.

Dintre toate evenimentele de după 1989, cea mai mare însemnătate o are canonizarea Sfinţilor Rafail şi Partenie, la 21 iulie 2008. Cu teamă sfântă şi cu multă bucurie, maicile au participat la alcătuirea slujbelor sfinţilor şi au pictat icoanele acestora.

Astăzi, obştea Mănăstirii Agapia numără aproximativ 340 de maici şi se situează pe locul al doilea între cele mai mari mănăstiri de maici din ţară, după Văratec. La Agapia, aproape 100 de maici vieţuiesc în obştea mănăstirii, iar celelalte în satul monahal.

Contact

Adresă: Sat Mănăstirea Agapia, comuna Agapia, cod 617010, jud. Neamţ
Telefon: (+4) 0233 244736, (+4) 0768 085709
E-mail: agapia@mmb.ro

Mănăstirea Agapia - un monument deosebit de important pentru cultura românească (galerie foto)

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

Casa memorială
Alexandru Vlahuță
© doxologia.ro

© doxologia.ro

CASA
MEMORIALĂ
"ALEXANDRU VLAHUȚĂ"
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

ADORMIREA
MAICII
DOMNULUI
IIC
HC
© doxologia.ro

MĂNĂSTIREA AGAPIA
MUZEUL VIVANT
Obiective
·Casa monahală
·Atelierul de ţărit
·Atelierul de brutărie
·Casa oaspeţilor
Program de vizită
-Luni-Sâmbătă: 8-19
-Duminică şi Sărbători: 11-19
Tel: 0233244736
© doxologia.ro

MUZEU VIVANT
MĂNĂSTIREA AGAPIA
MUZEUL VIVANT
© doxologia.ro

MÂNĂSTIREA AGAPIA
MUZEU VIVANT
© doxologia.ro

ATELIER
OLĂRIE
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

ЄЇИ
МОЩЇИ
© doxologia.ro

ATELIER
OLĂRIE
© doxologia.ro

© doxologia.ro

Muzeul Vivant de la Mănăstirea Agapia:
https://doxologia.ro/fotografii-artistice/muzeul-vivant-de-la-manastirea-agapia-galerie-foto

Schitul Agapia veche - una dintre cele mai vechi așezări monahale din Moldova

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

Doamne, am ridicat
ufletul meu.
Că Tu, Doamne, bun și
ând ești și mult milostiv
tuturor celor ce Te cheamă
e Tine.
Ascultă, Doamne, rugă-
iunea mea și ia aminte
a glasul cererii mele.
În ziua necazului meu
am strigat către
Tine că mai auzit.
Nu este asemenea Ție
intre Dumnezei, Doamne,
și nici fapte nu sînt, ca
faptele Tale.
Veni-vor toate neamu-
ile pe care le-ai făcut și
se vor închina înaintea
Ta Doamne, și vor slăvi
numele Tău.
Că mare ești Tu, Cel ce
faci minuni, Tu ești sin-
gurul Dumnezeu.
Povățuește mă Doamne,
pe calea Ta și voi merge
intru adevărul Tău; ve-
selească-se inima mea,
ca să se teamă de numele
Tău.
Lăuda-Te-voi, Doamne,
Dumnezeul meu, cu toată
inima mea și voi slăvi ne-
numele Tău în veac.
Că mare este mila Ta
spre mine și ai izbăvit su-
fletul meu din iadul cel mai
de jos.
Dumnezeu
le lege s-au sculat asupra
doxologia.ro

VII
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

ACOPERĂMÂNTUL
MAICII DOMNULUI
© doxologia.ro

SE CUV
SERGHIE și CUPROSIN
de la Agapia Veche
SE CUV NICODIM
de la TISMANA
© doxologia.ro

Mănăstirea Agapia Veche – icoane

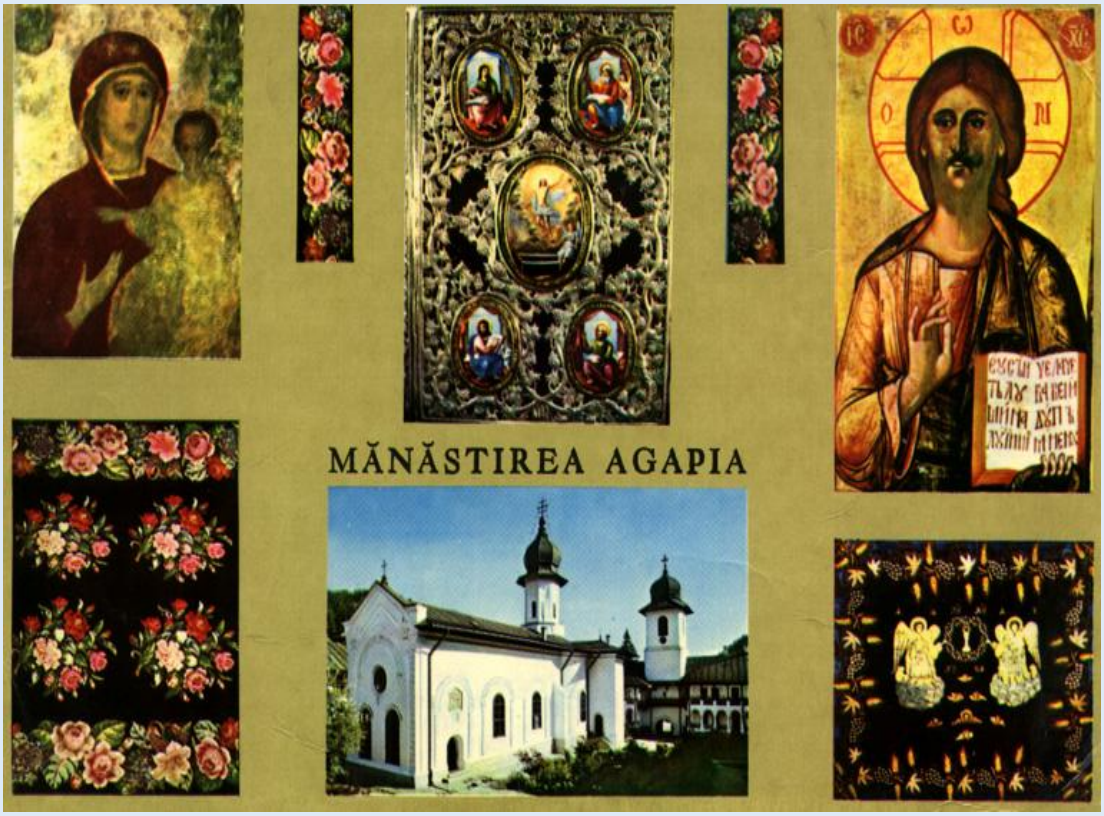

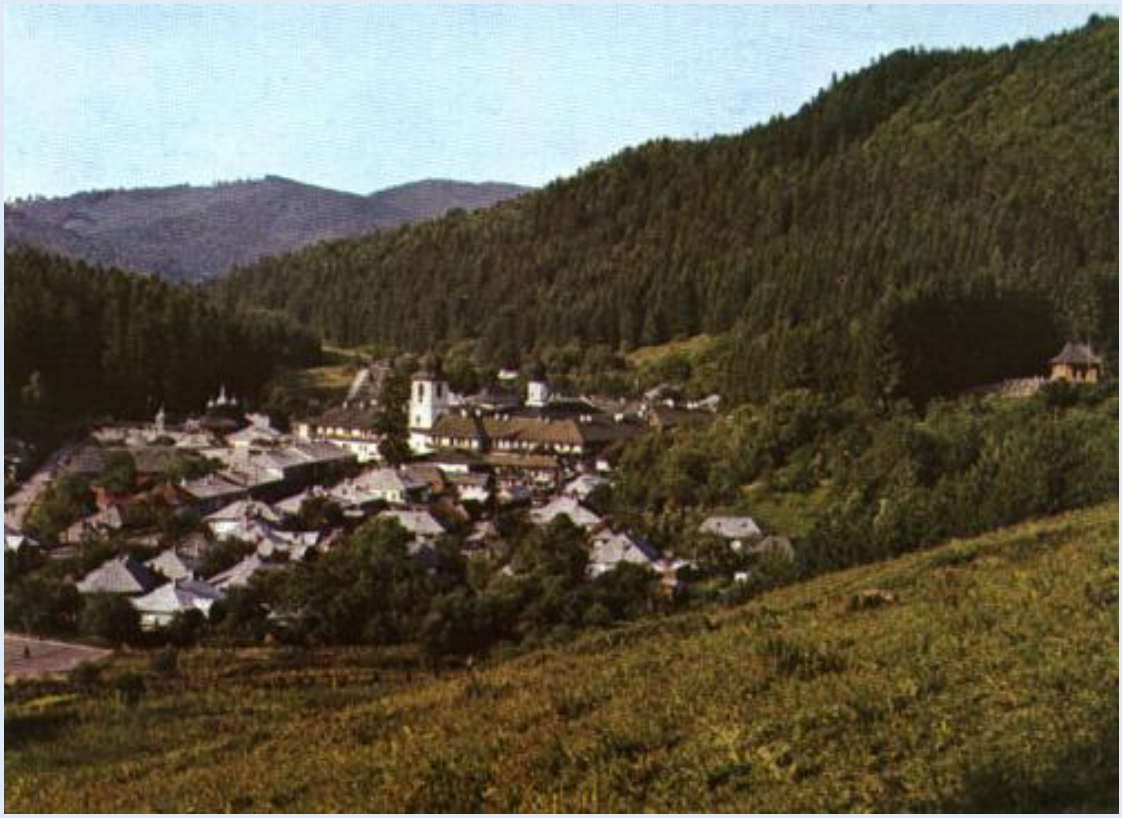

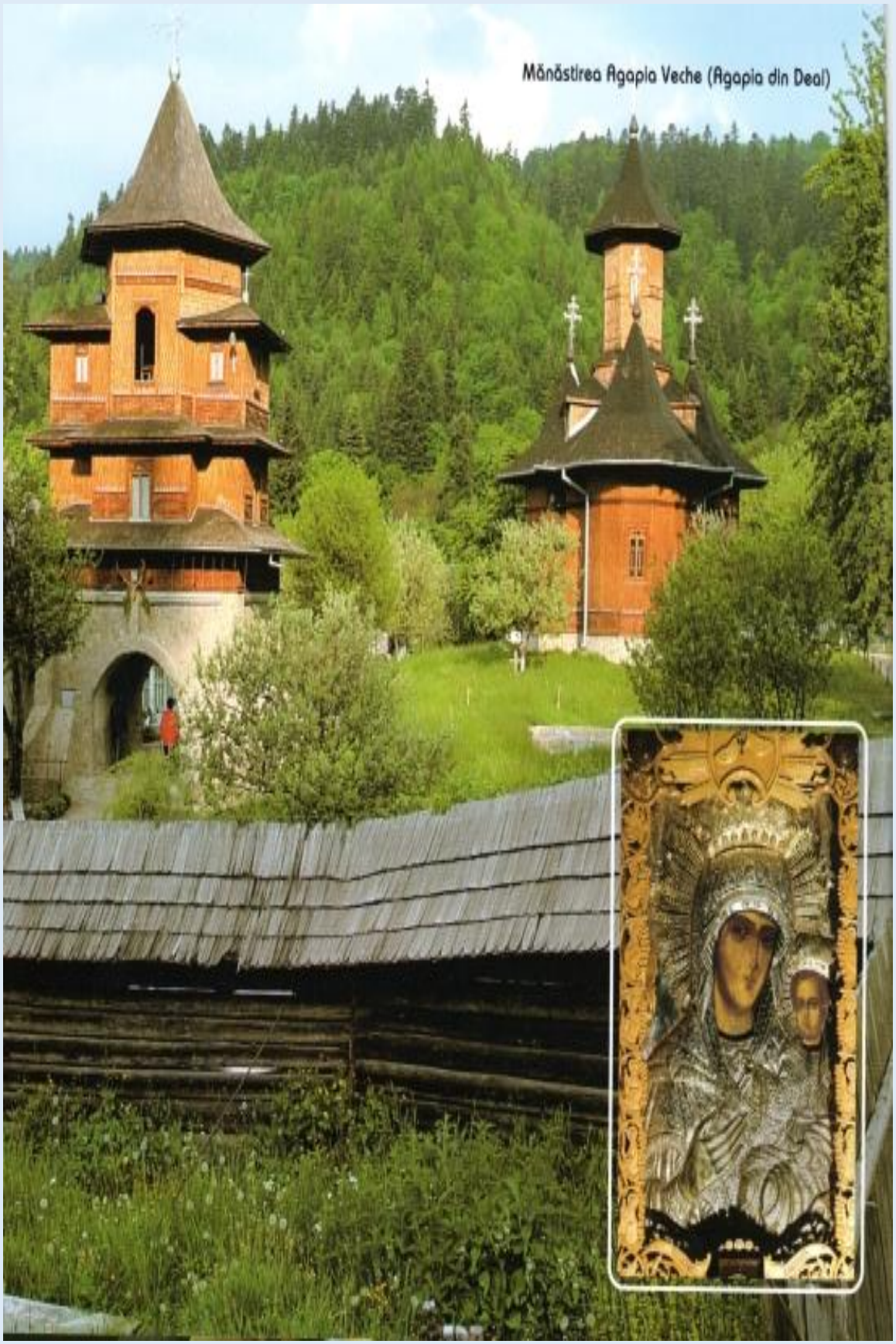
Mănăstirea Agapia Veche (Agapia din Deal)

Icoana MAICII DOMNULUI
făcătoare de minuni
Mănăstirea AGAPIA

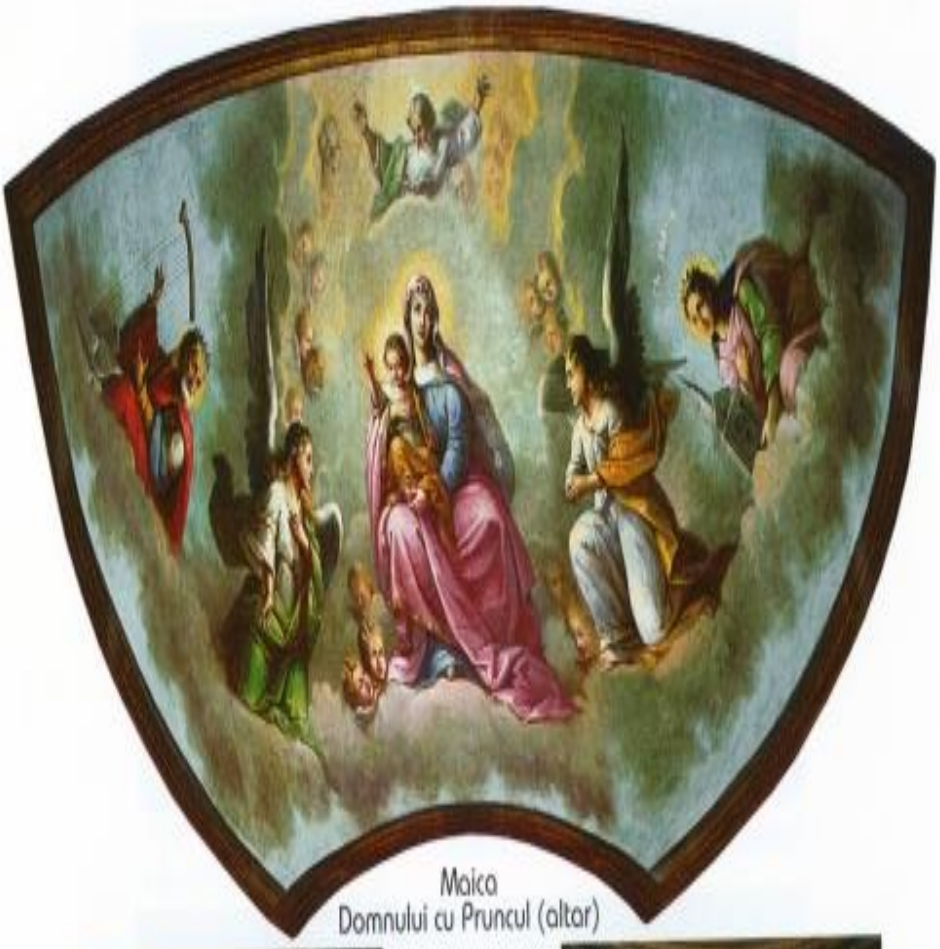

Maica
Domnului cu Pruncul (altar)

Sf. Ierarhi Spiridon, Nicolae, Alexandru

Sf. Ierarhi Grigore Teologul, Vasile cel Mare, Ioan Gură de Aur

Naşterea Domnului (naos)

Învierea Domnului

Iisus şi Samarineanca (naos)

Binecuvântarea Pruncilor

Iisus Hristos în slavă (naos)

Sf. Cuvioase Olimpiada
și Epraxia (naos)

Sf. Mucenițe Varvara
și Agafia (naos)

Sf. Mucenic Teador Tiron

Sf. Mucenic Eustațiu Placid

Dumnezeu Tatăl odihnindu-se după Creație
(pridvor)

Doi îngeri susținând crucea
(pridvor)

MR.
ΘV.
IS.
CHS.

Icoane

21 iulie

ST CUV PARTENIE
SF ICR IOAN DE LA RĂȘCA
ST CUV RAFAIL

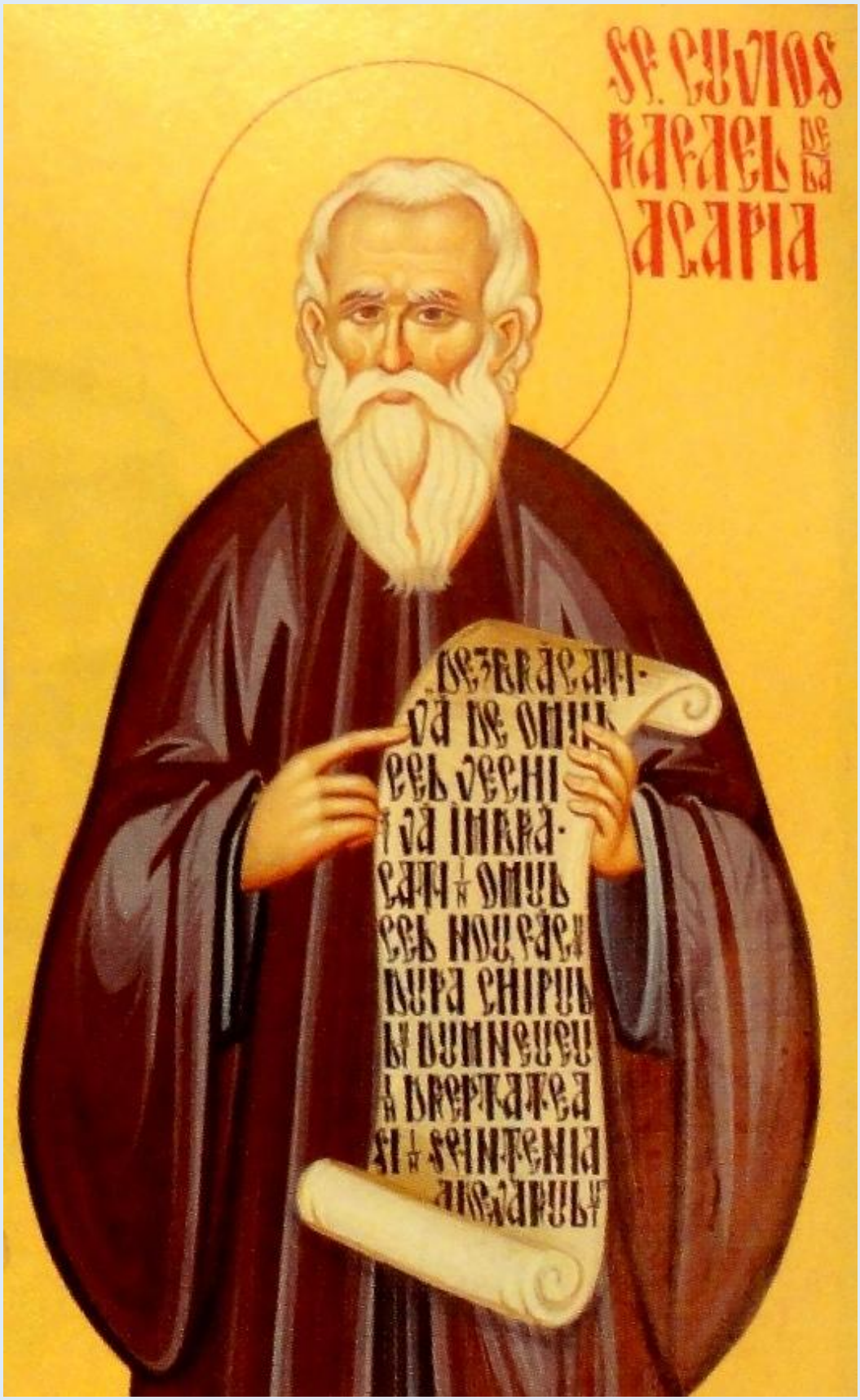

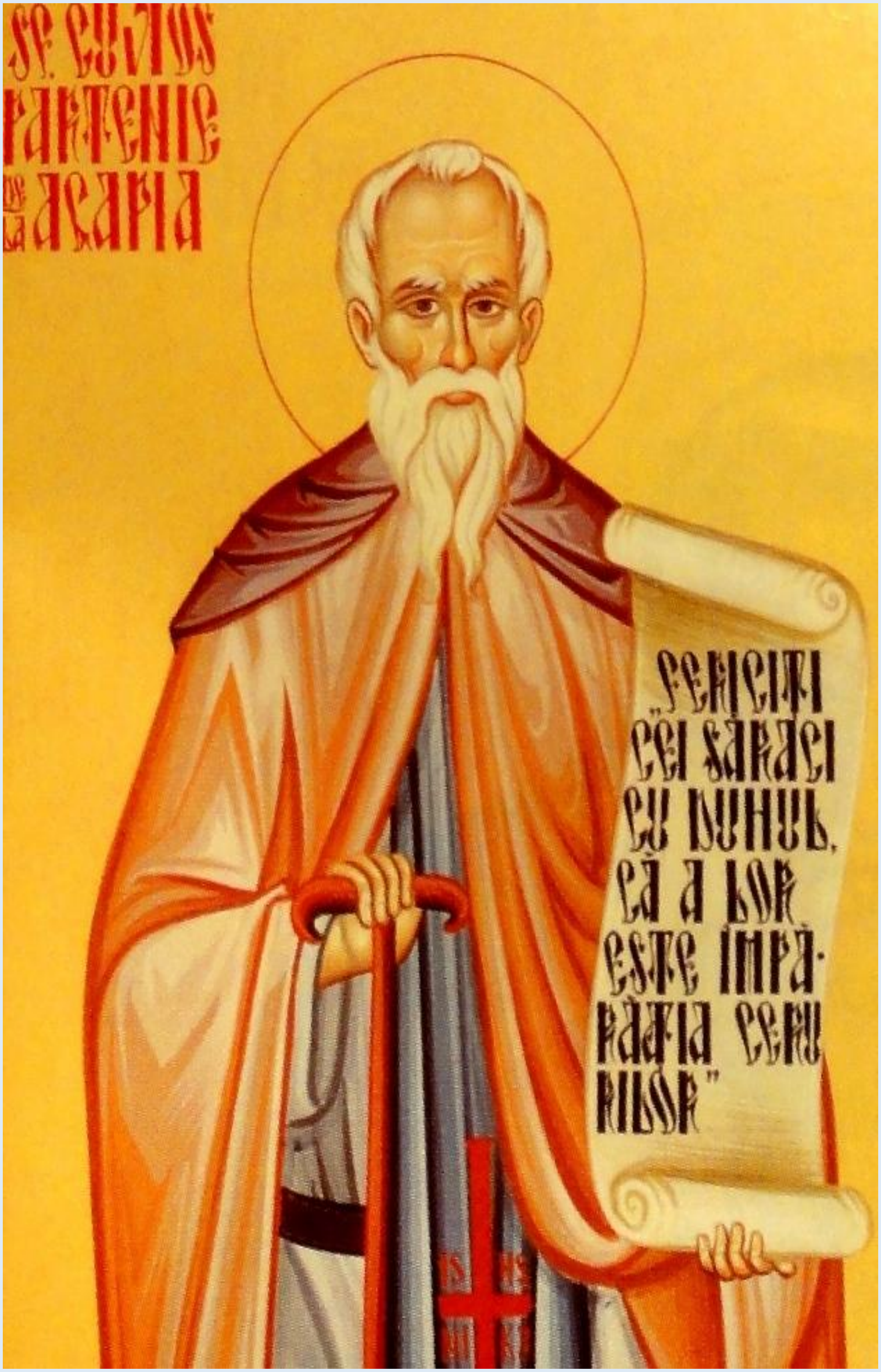
SF. CUVIOS
PARTENIE
DE LA AGAPIA
„FERICIȚI
CEI SĂRACI
CU DUHUL,
CĂ A LOR
ESTE ÎMPĂ-
RĂȚIA CERU
RILOR”

SF. CUVIOS PARTENIE
DE LA AGAPIA
SF. CUVIOS RAFAEL
DE LA AGAPIA

SF. CUV. RAFAIL, SI PARTENIE DE LA
AGAPIA VECHE

SF. CUVIOS
PARTENIE
DE LA AGAPIA
VECHE
SF. CUVIOS
RAFAEL DE LA
AGAPIA
VECHE
„FERICIȚI
CEI SĂRACI
CĂCI A LOR
ESTE ÎMPĂRĂȚIA
CERURILOR"
„DEZBRĂCAȚI-VĂ DE OMUL
CEL VECHI ÎMBRĂCAȚI-VĂ
OMUL CEL NOU
FĂCUT ÎN CHIPUL
LUI DUMNEZEU
ÎN DREPTATEA
ȘI SFINȚENIA ADEVĂRULUI"

SF. CUV.
RAFAIL
SF. CUV.
PARTENIE

Sf. Cuv.
PARTENIE
de la Agapia
Sf. Cuv.
RAFAIL
de la Agapia

Troparul Sfintilor Cuviosi Rafail si Partenie de la Agapia Veche

21 Iulie

Următori si împlinitori ai Evangheliei lui Hristos, Cuviosilor Părinti Partenie si Rafail, sihastrii prealuminati ai muntilor Moldovei; ostenindu-vă cu postul si cu rugăciunea, ati dobândit de la Dumnezeu aripi ale sufletului vostru, pentru aceasta vă rugăm să ne trimiteti de la Hristos mila si har celor ce prăznuim cu dragoste pomenirea voastră!

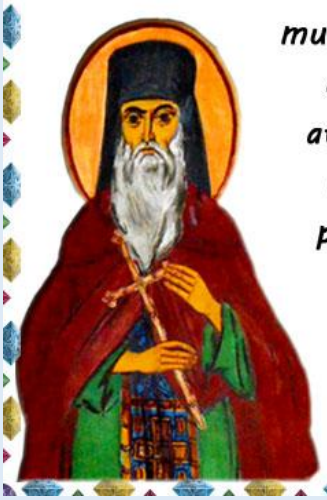

Troparul Sfântului Cuvios Simeon, cel nebun pentru Hristos şi Sfântului Cuvios Ioan Pustnicul

21 Iulie - Glasul 4

Dumnezeul părinţilor noştri, Care faci pururea cu noi după blândeţile Tale, nu îndepărta mila Ta de la noi; ci pentru rugăciunile lor, în pace îndreptează viaţa noastră.

Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, pentru rugăciunile Sfinţilor cuvioşi Rafael şi Partenie, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi, păcătoşii. Amin.

Bucuraţi-vă, Sfinţilor cuvioşi Rafail şi Partenie!